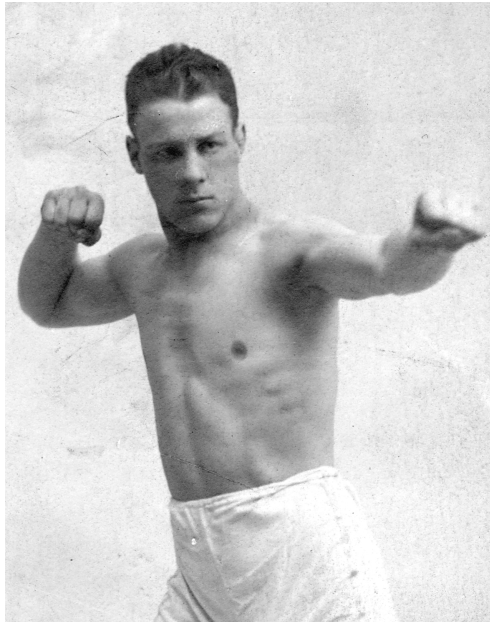

MIT LIV

SVEND HELGESEN

belladonna

Mit Liv

Svend Helgesen

1. udgave, 1932

Forord, digt og bearbejdelse: Allan Larsen

Udgivet af Blad og Novelleforlaget, 1932

2. udgave, 2004

Redaktion: René Villadsen

Udgivet af Forlaget 'Delladonna

ISBN 87-989390-4-1 (pdf-version)

Forord til 2. udgave

Bokseren Svend Helgesen blev i 1920'erne meget omtalt i den danske presse. Desværre blev opmærksomheden hurtigt flyttet fra de sportslige præstationer til de bedrifter Helgesen deltog i uden for ringen.

Helgesens boksekarriere startede ellers lovende; i 1922 vandt han det danske amatørmesterskab i mellemvægt for IK 99. Som professionel imponerede han initialt ved at knockoute den hårdføre Alfred Jensen. Desværre sprang Helgesen til de professionelles rækker lidt for tidligt – af pengenød snarere end af lyst – og han deltog i kampe uden at have forberedt sig ordentligt.

At han kom på kant med loven gentagne gange, gjorde det ikke lettere at opretholde en karriere som professionel sportsmand.

Et ophold i Amerika, der kunne have udviklet hans evner ud i boksninngens kunst, hærdede ham nok, men det var ikke en erfaring han drog nytte af efter at være vendt tilbage til Danmark.

Svend Helgesen nåede ikke så langt med sin professionelle boksekarriere, som han kunne og burde, men hans selvbiografi er alligevel en gennemlæsning værd; dels giver den en forklaring på nogle af hans sportslige fejltrin, og dels giver den åbenhjertige beretning en idé om hvor hårdt og svært det var at leve af sporten, når man ikke tilhørte den absolutte elite.

Med hensyn til indholdet af denne bog er det oprindelige udtryk bibeholdt - blot er der for læsevenligheds skyld udskiftet 'aa' med 'å', samt rettet nogle slåfejl; forhåbentlig er der ikke kommet nye til.

Derudover er der tilføjet en rekordliste, der mindst talt kan siges at være ufuldstændig, men som i det mindste kan 'forankre' Helgesens fortælling til visse datoer, og kan bidrage til en kortlægning af hans boksekarriere.

Den Gamle Bokser

Digt af Allan Larsen.

På et usselt Baggårdskammer
i en grim tarvelig Stol,
ved en sprukken Vinduesrude,
hvor der aldrig skinner Sol,
sidder Billy Joe og tænker
han som før i hver en Ring,
stod som Sejrens Triumfator,
han er nu slet ingen Ting.

Han er lænket til sit Kammer,
til en Rose i et Glas,
og en jernhård Stol, der knirker
hver gang Joe skifter Plads;
men det er trods alt hans Hjørne,
som han mindes det hver Dag,
hvor han dirrende af Spænding
venter på Gong-Gongens Slag.

Og nu drømmer han de Stunder,
fra dengang, atter nær,
hvor han kåres som den bedste mand
i Projektørens Skær,
disse Kampe, hvor han sejred,
og den sidste imod Knud,
hvor han mødte Nederlaget,
for et hook, og blev talt ud.

Han har ikke glemt de Minder,
skønt han selv er glemt og borte,
og det piner ham, at ikke én

af Vennernes Eskorte,
dem som dannede hans Følge,
efter hver en Sejrens Dag,
ikke viser Vennesindet,
efter Tab og Nederlag.

Billy Joe, den gamle Bokser, alles Yndling i en Ring,
sidder ensomt på sit Kammer, som et Nul og ingenting.

Det er bittert, det at tænke,
at den Dag, man ikke duer,
er de væk, de fine Venner,
der kom summende som Fluere,
og gav Fester Døgn igennem for at snobbe for den Store,
der var Tidens Gladiator, mellem fire spændte Snore.
Der blev frådset, der blev ødslet, der var Blomster om hver Fest,
nu er Rosen der i Glasset, hvad der er blevet til Rest.

Man er blevet træt og gammel,
det er sagt og står på Tryk,
et kasseret Stykke Skrammel,
slået ud af Tidens Ryk.

Det er Lønnen for min Stræben,
disse Ord! Åh, hvor de bed,
det var Smiger, da jeg sejred,
men kun Hån fra jeg gik ned.

Og han rejste sig besværlig
fra den hårde Kurvestol,
over Forhustagets Skiffer
gik et Strejf af Aftensol,
han går stille rundt og pusler,
sætter sig igen på Plads,
mens han frygtsomt, næsten bange
løfter Rosen i sit Glas.
Han er gået til »sit Hjørne«
uden Tid og Sekundant,

for at være klar til Kampen,
den, som ingen endnu vandt.

Der blev lugtet Gas på Trappen,
i en tidlig Morgentime,
og fra alle Sale stimlede
Beboerne i Stime,
om et fattigt, stille Kammer
og en Dør forsvarligt stængt,
så sattes tunge Skuldre til,
og Fyldningen var sprængt.
Og i Stolen kvalt af Osen,
med den ene Hånd om Rosen,
sad den gamle Bokser, sov han kun?
Nej! Blikket var så stift,
men der var omkring hans Læbe,
et Smil som om han drømte,
på sin Vej igennem Døden,
om en svunden Tids Bedrift.

Forord

Sportens Mænd er nu også rykket ind i Litteraturens Rækker; Michael Rode's »Tyve År på Holdet« og Knud Larsens »Ti År i Ringen« blev sidste Efterårs mest læste Bøger, takket være deres Velskreenhed og Spænding. Inspireret af disse to Sportsmands boglige Sukcesser, har den tidligere Bokser, Svend Helgesen også nedskrevet og udsendt sine Livserfaringer, og selv om de i visse Afsnit omhandler og berører Ting, som ikke findes i Michael Rodes og Knud Larsens Bøger, siger vi sikkert ikke for meget, når vi oplyser, at netop disse Kapitler er de mest spændende og læseværdige.

Vi kender, de fleste af os, der følger Sporten og dens Mænd, Svend Helgesens omtumlede Skæbne, hans strålende og sejrige Karriere, hans Mesterskaber og Titler, som brat afbrødes af en Række sjælelige og legemlige Nederlag der efterhånden bragte ham længere og længere ned, førte ham ind bag Fængslernes trange Celler og Sindssygehospitalernes grå Mure for en Årrække, indtil Portene for nylig igen åbnede sig for ham, ud til Samfundet, Tilværelsen og Menneskene. »Mit Liv«, Svend Helgesens Selvbekendelse skildrer udførligt alt, som Offentligheden bør kende og ikke tidligere er kommet under Vejr med, en nøgtern og ubesmykket Beretning om de første lovende År i Boksernes Rækker, Rejserne til Udlandet, de første Skridt ned ad den Vej, der bragte H. mod Afgrunden og Nederlagene, Opholdet i Horsens Tugthus og på Århus Sindssygehospital, hans intime Samtaler med så celebre Forbrydere som Damhusmorderen, Barber Mehren, o. fl., den spændende Flugt fra Sindssygeanstalten, Indtrykkene fra det daglige Liv samme Steds, og på Bogens sidste Blade Helgesens Formål med Udsendelsen af sine Memoirer.

»Mit Liv« er ikke skrevet som en Sensationsbog, og Læserne vil forgæves søge netop Sensation, uden dog af den Grund at blive skuffet. Den er netop lagt an på at fængsle og interessere ved dens ligefremme Fortælle-måde og jævne Skildring, og én Mission til, har den, nemlig denne at føre et Menneske, som med bokseteknisk udtryk er »slået ud«, tilbage til Samfundets Vilkår og menneskelige Rettigheder. For hver Bog der sælges, for hver Bog De køber er De medvirkende til at hjælpe dens Forfatter et Skridt nærmere mod det Mål han har sat sig, at blive en hæderlig og retskaffen Borger, Planerne i så Henseende skildrer Helgesen selv i sin Bog, og det står nu kun til Offentligheden at muliggøre disse, for kun 1,25 Kr. får De altså ikke alene en Roman, men De er også med til at betrygge Fremtiden og bygge et nyt Liv op for en slagen Mand, og det er billigt i disse Tider.

A. L.

Mit Liv

Bokseår og Rejseår.

Knapt 16 År gammel meldte jeg mig til Pugilismens Rækker og trådte ind som aktiv Medlem i Bokseklubben af 1899. Boksningen var den Sport som allerede fra Dreng havde mit Hjerte, og allerede i Skolen frygtede Kammeraterne mine Næver, når hvad det dengang tit skete, trak sammen til Slagsmål imellem os indbyrdes. Mange Klø tog jeg imod i Træningstimerne, også hårde Klø, men det betog mig ikke Lysten, tværtimod, det var som jeg gennem disse Tærsk blev mere og mere hærdet, og jeg satte mit Mål, at ville nå Toppen, Toppen hvorfra Æren og Berømmelsen vinkede, og jeg nåede også ved målbevidst og ihærdigt Arbejde denne Topplads, men kun for siden at falde så meget dybere.

I 1922 vandt jeg Danmarksmesterskabet for Danmark i Mellemvægt-sklassen, endskønt jeg kun tangerede Weltervægt, hvilket selvsagt indbragte mig en Del Ros og Anerkendelse fra mange Sider, det gav mig mere Mod og Lyst og jeg lagde alle mine Kræfter og Arbejde i at nå endnu videre og højere.

Jeg havde dengang Plads som Arbejdsmand på en stor Virksomhed på Amager, det gav gode Penge og min Boksning tog en anden Side af min Interesse, men en skønne Dag indskrænkede Firmaet sit Folkehold, og jeg stod som så mange andre foran Porten, uden Beskæftigelse og uden Udsigt til noget.

Jeg havde allerede på dette Tidspunkt været inde på »det skrå Plan«, et Tyveri, som jeg ved Retten i Roskilde var blevet idømt 100 Dages Fængsel for, denne Dom lå jeg dog inde med en Benådning om, og jeg troede selv, da det var første Gang jeg var på Afveje og der ydermere var gået et År fra min Ansøgnings indsendelse, at denne var bevilget. Men Retfærdigheden glemmer ikke.

Den 22. September boksede jeg imod Aug. Suhr, hvem jeg forresten knock outede – i 2. Omgang, en Kamp der forøvrigt nær ikke var blevet til noget, idet jeg havde modtaget Tilsigelse til at møde til Afsoning af

min Straf den 13. i samme Måned, jeg fik dog Henstand af Politimesteren, nuværende Politidirektør i København, Fabricius Hansen, og mit første Skridt bag Murene, som senere desværre fulgtes af så mange andre, var gjort, men derom i senere Kapitler. Efter at være blevet Danmarks mester og som Kontrast hertil samtidig var Arbejdsløs, måtte jeg jo finde Middel til at tjene Penge, hvorfor jeg gik over til Professionalismen.

Min første Kamp som betalt Bokser bestod i at udfordre Frithiof Hansen, og han tog imod Udfordringen, men som den han er, forstod han altid at gå uden om mig, hvad han måske nok gjorde klogt i, for den Gang var jeg fysisk rask og hurtig i Handling, og det havde sikkert gjort, at han var blevet sendt til de »favre Riger«, der hvor man, når man har lagt sig til Hvile i Ringens Midte måske også kan drømme om at blive en fair og god Sportsmand.

Den reelt første Kamp som »nybagt« fik jeg så imod Alfred Jensen, som måtte kapitulere i 2. Omgang. Der er ikke meget at sige om denne Kamp, kun at det var min første i de Professionelles Rækker og at jeg måtte vinde, for ikke alene gjaldt det denne Kamp, men min Karriere som Bokser.

Jeg mødte Jensen i Farten, hans Tempo var forrygende, og det var absolut hans Agt at gøre Kampen kort imod mig 19-årige Grønskolling, men Lykken for mig vilde det anderledes, med Lynets Hastighed fik jeg min højre Hånd anbragt lige bag Jensens Øre, et Slag så voldsomt, at det sendte ham i Tovene, hvor han hang ganske hjælpeløs indtil Dommeren stoppede Kampen til min Fordel.

Ansporet af min Sukces fik jeg en, ny Kamp, denne Gang i mod Emanuel Jacobsen, en Kamp, som dog ikke fik det Udfald jeg selv ventede og satte min Lid til. Jeg havde pådraget mig en alvorlig Kønssygdom, som jeg dog først kom under Vejrs med 2 Dage før Kampens Afholdelse, jeg mødte dog alligevel i Ringen for at tage min Chance men Vilkårene var for ulige og jeg tabte, et Nederlag som jeg dog kun kan tilskrive min Sygdom og min svækkede Konstitution.

Efter Nederlaget, som ikke spændte af uden en Række Protester og Kritik, søgte jeg kyndig Lægebehandling, og det lykkedes mig på forbausende kort Tid igen at blive så all right, at jeg påny kunde stille mig til Kamp. Denne fandt Sted i Stockholm, hvor jeg i Løbet af et Minut besejrede Adolf Löfstrand på regulært kn. o., og Stemningen vendte sig påny.

I København var imidlertid sket dette at gamle Dick Nelson var »rejst hjem«, i hvilken Anledning der afholdtes et Velgørenhedsstævne, hvis Indtægt gik til Dicks Hustru, som levede under små og trange Forhold. Jeg mødte i dette Stævne Fritz Willumsen og sendte ham ud som Taber, allerede i 3. Omgang, samtidig med denne Kamps Afholdelse havde jeg underskrevet Kontrakt om en Kamp med den opadstræbende og fair Weltervægtsbokser, August Suhr, og det tegnede alt så lyst og lovende for mig.

Påny udfordrede jeg Frithiof Hansen, til Kampen om det af O. H. Bærentzen udsatte Bælte, og Frithiof svarede, at han gerne vilde møde mig i Kamp, dersom jeg kunde skaffe Lokale. Dette foregik altsamme efter min Afsoning af de 100 Dages Fængsel i Roskilde, som ingen dengang havde Nys om, og jeg ventede selvfølgelig at kunne genoptage min så glædelige og sejrriige påbegyndte Karriere, til hvilken næste Bannemand jeg havde udset mig F. H.

Det blev der dog ikke dengang noget af, jeg kom i Polemik og Sagsanlæg med ham, for en Række Udtalelser om hans arrangerede Kampe, det blev til Retssag, hvorunder jeg dog blev frifundet.

Min næste betydende Kamp kom til at stå med en Østriger ved Navn Willy Spörl, og jeg refererer nedenstående, som en af Aviserne bragte Dagen efter Kampen:

Det viste sig, at Publikum ikke havde glemt Svend Helgesen, da han i Torsdags viste sig i Ringen i »Folkets Hus« på Enghavevejen. Den hjertelige velkomsthyldest modtog han med klædelig Beskedenhed, og at han efter Kampen havde vundet sig endnu flere Venner, end han havde i Forvejen, kan der ikke være Tvivl om. Det blev en af de korteste Aftener, vi længe har ople-

vet. Dommeren meddelte vægten: Willy Spörl 140 danske Pund, Helgesen 133 Pund.

Og så gik Gongongen.

Svend Helgesen åbnede straks med et venstre Hook til Spörls veludviklede Mave og forsøgte en højre, der ikke nåede Bund. Spörl riposterede med en lige venstre, som Helgesen straks krydsede. Der var ikke Tvivl om, at Krydset sad, og at det bed, Spörl fortrak Ansigtet, måske mest i Forbavselse. Et Øjeblik efter hvinede en højre fra Helgesen, der traf lidt for højt oppe, men den ramte. En ny højre – den sidder præcist, og Spörl søger Clinch. Der arbejdes i Infighting, hvor Spörl synes at være mest perfect, men Helgesen bokser sig ud, en ny højre suser ind på Spörls Kæbe, han svømmer, men Gongongen kommer nøjagtig i rette Sekund til at redde ham. I anden Omgang forsøger Spörl straks at gå over til Offensiven, men Svend holder ham på Afstand med en fornuftig Anvendelse af Venstre. Spörl prøver at bore sig ind, det lykkes ham at få anbragt en Del Stød, der dog for Størstepartens Vedkommende går i de danske Parader. Og så farer Helgesens højre atter ud, den rammer nøjagtig på Spörls Kæbe, men Stødet er så kraftigt, at Helgesen drejer en Omgang omkring sig selv, og han ser derfor ikke selv, hvor afgørende dette Stød var. Spörl er »ude af den«, han svømmer, men kun for et Øjeblik. Det årvågne danske Øje bliver hurtig klar over Situationen, en hurtig Finte med venstre bringer den udenlandske Kæbe blot. Det drejer sig om en Brøkdæl af et Sekund, og så går Svends højre I Bund. Og dermed var Kampen slut. Spörl går ned, så han kommer til at hænge over det underste Tov.

Dommeren tæller, men der er intet at gøre. Først på »10« løfter Spörl sit undrende Ansigt mod Publikum, der får den Opfattelse, at han ikke »vil« mere. Der var dog ikke Tale om Villie, den sad i hvert Fald i

Helgesens Lomme. Dommeren løfter Svends Arm i Vejret, og en Bifaldsorkan bruser mod Sejrherrén.

Jeg havde nu haft min første Kamp efter »Hjemkomsten« og holdt mig vedblivende i god Form i Tilfælde af, at der skulde vise sig noget nyt, endskønt jeg stadig med korte Mellemrum havde mærkbare Efterveer af min gamle Sygdom.

Snart begyndte det imidlertid at »mudre« om hvor jeg havde været henne i de 3 Måneder, og kendt som jeg allerede dengang var, blev der rigtig Stof for Rygtesmedene. Marius Wulff, som dengang var Redaktør af »Folkets Avis«, skrev i sit Blad, at jeg havde siddet på Sundholm og afsonet Straf for Alfonseri, for hvilke urigtige Oplysninger han dog i Retten måtte bøde 300 Kr. foruden Sagsomkostninger.

Så indløb der Telegram fra Stockholm til mig om en ny Kamp, som jeg accepterede, den var imod Karl Johnsson, gik over 10 Omgange og blev dømt uafgjort.

Straks efter Stockholmskampen rejste jeg hjem, og min oprigtige Mening var da en ny Hospitalsindlæggelse, men i Stedet fulgte jeg en Mængde dumme Råd, og tog en Kamp mod Chic Nelson, en Kamp som fandt Sted i Cirkus, og afgjorde min Skæbne allerede i 4. Omgang. Dagen efter lagde jeg mig ind på Kommunehospitalét, og her lagde jeg mine Planer for Fremtiden, jeg vilde udvandre, til Amerika, de store Muligheders Land, men også Skuffelsens Land, mine Planer blev realiseret, men ikke som jeg havde tænkt mig dem, jeg ventede Æren og Berømmelsen, men mødte i Stedet Nederlagene og Bitterheden, og Modgangen har sikkert været en indirekte Årsag til alt det onde og triste, som fulgte mig gennem flere År.

Efter min Udskrivelse fik jeg Hyre som Fyrbøder på Ø. K.s »Lithuania«, det var hårdt og strengt Arbejde, et Job som var mig uvant og gjorde mig syg, så syg, at jeg de fleste Dage af Overfarten måtte tilbringe disse i min Køje nede i Lukafet.

Endnu husker jeg som var det i Går, da jeg så Kæmpebyen New York dukke frem, Skyskrabernes Silhouetter, Lyspanoramaerne, Larmen og Støjen, alt det nye og ukendte, som jeg for første Gang stillede overfor, og så som et sugende Drag, Længslen, Længslen efter at vende hjem igen til min lille trofaste Anna, min Kæreste, mine Forældre,

Venerne og det alt sammen, men nej! Nu var Skridtet gjort, jeg stod mit Drømmeland nær, der var kun at erobre det.

Den første Kamp jeg fik i Stand derovre tabte jeg på Points efter seks skrappe Omgange. Den amerikanske Boksning har jo andre Regler end den engelske og den jeg var vant til herhjemme fra. Amerikanerne betaler for at se noget, og den Regel må man ubetinget følge, hvis man ikke vil risikere at blive vist ud af Ringen og ingenting få for sin Kamp. Min Andel i den Kamp jeg tabte blev kun 5 Dollars, det satte straks min Ærgerrighed noget ned og jeg forlod kort efter New York for et Stykke Tid.

Jeg søgte en ny Hyre og fik en som Pumpemand, en Benævnelse jeg stod ganske fremmed overfor, men nok om det, jeg fandt mit Skib, et Tankskib, hvis Hovedpart af Besætningen bestod af Negre, dog kun nogle Dage da de Hvide som var påmønstret nægtede at sejle sammen med de Sorte, og vi fik så nyt Mandskab inden Afgang. Vi skulde til Cuba, til en lille Havneby, Isabella de Sagoa, hvor vi indtog Sirupmasse, hvilket det var min Bestilling at laste, da jeg jo var hyret som Pumpemand. Efter Arbejdstidens Ophør var vi i Land sammen og drog fra Café til Café, som Søfolk nu har det for Skik, når de når Havn.

Blandt Besætningen var en Australier, som vistnok havde Kig på mig, han talte ofte til mig om Boksning, og den Aften, jeg her skriver om, havde han spendabel inviteret på Øl i en lille Havnekejsje.

Da vi havde drukket ud, vilde Australieren ikke betale Invitationen, men derimod til Gengæld slås, han brovtede op om, at han havde været Deltager i Verdenskrigen og der havde han bokset for »Ham and Eggs«, hvorfor han vilde bokse mig gratis, hvilken Indbydelse jeg dog renoncerede på, ved at betale de nydte Drikkevarer. Udenfor blev han dog igen aggressiv, og jeg måtte give ham en »Sovepille« for selv at få Ro, efter Slaget blev vi så begge kørte til Kachotten af Byens sorte Betjente, og næste Morgen idømt en Bøde på 25 Dollars hver for Slagsmål og Gadeuorden.

På Tilbagerejsen mønstrede jeg af i Philadelphia og tog videre til New York, hvorfra jeg igen tog Hyre med en dansk Båd, chartret for et amerikansk Firma.

Vi skulde igen til Cuba (Santiago) med lurmærket Smør i Dåser, og disse Dåser skaffede ikke så få af os lidt Extrafortjeneste til den lave Hyre, idet vi stak nogle til os, når vi skulde i Land, der solgte vi dem til Cubanerne, og gjorde os en glad Tid for Pengene.

Vi sejlede fra Cuba videre til Progreso i Mexico, hvor næsten hver Time på Dagen har sin Afveksling i Form af Røver- og Banditkampe, også jeg var Geværerne og Kuglerne på nært Hold, men jeg undgik da heldigvis at blive mærket af Afsenderne.

Ved en Boksekamp i Byens Teater fungerede jeg en Aften som Dommer, en af Bokserne bar det ikke ukendte og danskklingende Navn, Battling Olsen, men hvem han var og hvor han var fra fik jeg ikke oplyst. I en Undertrøje foruden Ærmer og med et frodigt Humør, som også smittede på Tilskuerpladserne, dømte jeg og alt gik efter en Snor. Selv de ikke altid behagelige Mexicanere var tilfredse med mine Afgørelser, ja, endda så tilfredse, at da Hovedkampen skulde kæmpes, blev jeg også Dommer i denne, der afgjordes på et Knock out i 3. Omgang, hvor Battling Olsen blev slået ud. Jeg fik aldrig en Cent for dette Job, men en Oplevelse rigere blev jeg da.

Vi tog atter til Søs, bounded for New Orleans, en Tur, hvor jeg fik en Forsmag på selve Helvede, så varmt var det. At jeg som Fyrbøder måtte ase og slide med 6 Fyr i Vagten, gjorde ikke Sagerne bedre, men igennem det kom jeg da, og ved Skibets Ankomst til New Orleans afmønstrede jeg, og bosatte mig en Tid i Sømandshjemmet i St. Thomas Avenue. Pengene jeg fik ved Afmønstringen svandt mere og mere ind, jeg var ude efter Kampe, men alt mislykkedes totalt for mig, og jeg stod en skønne Dag uden at vide, hvad der skulde blive af mig, hvis der ikke snart indtrådte en Bedring. Jeg sultede, gik på Gaden om Nætterne, fik Afslag overalt, hvor jeg bad, og de fleste Steder den mest benyttede amerikanske Sætning til Afsked: »Er du et Guds Barn, så hjælp dig selv«.

En Dag jeg kom ind i et Lunch Room for at købe mig en Kop Kaffe for min sidste »Nickel«, kom jeg til at pille ved Spillemaskinen, en Automat, som man kan kaste en Mønt i, og som så, hvis man da er meget heldig, giver det dobbelte eller tidobbelte igen. Som sagt, jeg spillede, og kort efter lå Skålen fuld af Mønter, som jeg listede til mig og forsvandt

ud af Caféen med.

Dagen var reddet og Logiet for Natten tillige. Det var en spansk Shipping master jeg tog Logi hos, og også der var Spilleautomaten mig gunstig, så jeg fik nogle Dollars til at stå imod med, og jeg så straks de kommende Dage i et lysende Skær.

Nogen Tid efter fik jeg igen Hyre som Fyrbøder i et amerikansk Skib ved Navn »Commercial Scout«, (Handelsspejderen), men det blev hurtigt forandret til »Sultespejderen«, thi aldrig er jeg noget Sted, selv ikke Fængslerne, blevet så dårligt bespist. En Dag fik vi f. Eks. råddent Hakkebøf, vi marcherede op med den til Skipperen, som var mere end villig til at smage på Retten, men helt god har den sikkert ikke have været, thi Panamakanalens Krokodiller fik Lov at fortære Resten. Vi havde også vort Mas med Officererne, især Maskinmestrene, som hundsede og kommanderede med os, som var vi en Flok Negere. Slagsmål hørte til Dagens Orden, og Klager over Maden fulgte troligt efter hver Middag, så det var næsten som en Befrielse fra et Martyrium, da Damperen nåede Seattle, og jeg lod mig afmønstre. Jeg spillede Poker oppe i denne nordlige, kedelige By, spillede så hver af mine surt erhvervede Dollars forsvandt, og mit næste Job blev derfor en Hyre som Smører på en Båd, som skulde til San Francisco.

I Frisco slog jeg mig igen på Boksningen, en Dansker jeg traf sammen med, kendte en Klub, hvor jeg lod mig indmelde og trænede med Kamppe for Øje. Jeg fik som Manager den tidligere kendte Bokser, »Cyclone Workman«, alias Ed. Warner, og længe varede det ikke, før han havde Kamp til mig, imod en vis Mr. Saylor Lee. Saylor Lee var en skrap Fighter, der var allerede sat Kryds ved hans Navn med Vindertips på Kn. o., men det gik anderledes. Aldrig, hverken før eller senere, har han sikkert fået så mange Bank som denne Kamp gav ham. Aviserne skrev, at jeg slog på ham, som var han gjort af Cement, siden han ikke gik ned, mit Uheld, et brækket Håndled, gjorde dog sit til, at min Sekundant opgav for mig mellem 3.—4. Omgang, og jeg stod som Taber af min Kamp No. 2 i U. S. A. Men havde blot min Hånd holdt, vilde det sikkert være blevet et andet Udfald på Kampen.

Jeg kilede dog uforknytt på igen, da Bruddet var helet, og drog rundt med et Cirkus i Californien, hvor jeg ligesom det foregår her i Danmark

indbød tilfældigt Publikum på »Øretæver«. Jeg fik mange »Fights« på dette Basis, og en Dag kaldte et Telegram mig til Merrysville, hvor jeg skulde bokse med en Neger, som dog trak sig tilbage, da han så mig, hvorfor en Substitut ved Navn: »Battling Flynn« i første Omgang måtte lægge Kæbe til et venstre hook, der sendte ham ned for fuld Tælling.

Jeg kaldtes derfra til San Jose, til en Kamp imod »Battling Myrway«. Da jeg stod i Ringen overfor denne Mand, glimtede en Tåre i min Øjekrog, for jeg vidste på Forhånd, hvorledes det vilde gå. I anden Omgang måtte han ned, og han blev nede, og måtte endda bæres ud af Ringen, efter Tælling.

Den følgende Dags Aften boksede jeg i »National Hall« i Frisco, hvor jeg med en højre Hånd brækkede Kæben på Charley Martinus. Kamp efter Kamp vandt jeg, næsten alle ved knock out, og Reklamer og Forhåndsmeddelelser prydedes med Titler som »Den store Sensation«, »Knock out Kongen«, o. s. v.

Kun én vandt i denne Periode over mig, Jack Burns, men der kunde tales om denne Kamp. Amerika er jo Amerika. Jeg fik mine Kampe godt betalt og jeg havde Part i Bilen, hvori vi kørte omkring, men noget Mug var der alligevel ved Regnskabet.

Jeg fandt ud af, at Manageren snød mig, og efter min sidste Kamp, pakkede jeg min »Trunk«, sendte den med Banen til Chicago og fulgte selv efter som blind Passager.

I San Jose var der sket et Mord. En Neger havde skudt en Betjent og der blev arrangeret et Velgørenheds-Boksestævne til Fordel for Betjentens Enke. Dette Stævne fandt Sted på en mægtig Dirt track Bane, hvor henimod 40,000 Mennesker var samlede.

Jeg boksede Dagens Hovedkamp imod Andrews og da jeg tidligere havde vundet over ham, mente jeg selv at have frit Spillerum, men jeg mente for en Gangs Skyld forkert, for i anden Omgang røg jeg første Gang i Gulvet for en hvinende Højre. Jeg rejste mig igen, helt »ude af den«, og påny sendte han mig ned. Instinktet hos en rigtig Bokser arbejder altid, ligeså hos mig, og dunkelt erindrede jeg, at jeg i mit Hjørne råbte op om, hvor jeg var henne, det anede jeg i min Sløvheds Tilstand intet om. Da Gongongen lød for Time, startede jeg ret imod ham, og med et Drøn og under vilde Hyl, sendte jeg ham ned til 9. Avisrefera-

terne meddelte, at Kampen blev uafgjort, og at det var en af de hårdeste, der endnu var set på disse Kanter, og jeg tog det som en Anerkendelse.

Som »blind« gennem De Forenede Stater.

Efter denne Kamp var det jeg sammen med en Ven besluttede at vandre østpå som blind Passager, den mest benyttede og almindeligst anvendte Rejsemetode for fattige Tramps.

Vi lod os fæste som Jernbanearbejdere et Steds i Nebraska, og det var så Meningen så snart vi var indrulleret at tage det første bedste Tog, for på den Måde at komme til New York eller en anden By ved Kysten, hvorfor der gaves en nem Skibslejlighed til Europa. Vi ankom til den Lejr, hvor vi skulde opholde os en sen Eftermiddag, og efter at have spist og fået udleveret Tobak, fik vi vore Sovesteder anviste.

Da Mørket havde sænket sig, og et »Train« var i Sigte, listede vi hen til Pumpen, hvor vi vidste, at Lokomotivet skulde tage Vand ind, og efter et Par forgæves Forsøg, lykkedes det os endelig i Ly af Mørket at entre en Godsvogn. Vi måtte, mens Toget buldrede videre i fuld Fart, klamre os til Taget, hvor vi lå, men Nervøsiteten forsvandt hurtigt, og vi nød Farten og Tanken over at det gik fremad og hjemad.

Den sidste Del af Natten tilbragte vi i en af Vognenes Kølerum, og først da vi befandt os i Ørknen, vågnede vi ved, at en Funktionær forlangte $\frac{1}{2}$ Dollars af os hver, dersom vi vilde videre. Efter nogen Nølen stak jeg ham Pengene og vi kørte med til Salt Lake City.

Her gik en Dag eller to med at bese denne mærkværdige By, som vi havde hørt så meget fortælle om, og efter at have stillet vor Trang og Nysgerrighed, drog vi videre, til en lille Stationsby, Soldier Summit, hed den, hvor Jernbanedektiverne jagede os, men uden Held. Vi undgik dem, og tog et næste Tog østpå, som efter 11 Dages Forløb bragte os til Chicago, hvor vi skiltes, min Kammerat, den bedste jeg nogensinde har haft, og jeg.

I Chicago blev jeg i 5 Uger, og i det Tidsrum trænede jeg flere Gange med den Bokser, der i mine Drengear fik mit Blod til at hamre, når Talen faldt på Boksning, Jack Johnson. Sam Langford hilste jeg også på,

gamle Battling Nelson, foruden mange af de andre bekendte Pugilister, der dengang var i Vælten i amerikansk Bokselse.

Enkelte Gange trænede jeg med Jack Malone, og havde ofte nær ved at gøre ham ked af Kampene. Der var Kræfter igang for at få en Kamp i Gang med Young Stribling, som min Modstander, men Ventetiden blev mig for lang, og Matchen løb ud i Sandet.

En Kamp fik jeg dog i den Månedstid jeg gæstede Al Capones By, nemlig imod Jack Taylor, ved et Milk Found Stævne, det blev en kn. o. Sejr på mit Facit. Så kaldte Længslen igen, og jeg »tog« et Tog, som skulde til Albany i Staten New York.

Det var i Sandhed ingen Fornøjelsestur. Bl. a. husker jeg en Episode, jeg sad på Tenderen ifærd med at spise en Pakke Smørrebrød, da jeg pludselig troede min sidste Time var kommet, det hvæsende og spruttede, og da jeg nogenlunde kom mig af min Benovelse, opdagede jeg, at Maskinen under Farten tog Vand ind, det var det jeg fik min Del af, og hele min Madpakke blev ødelagt. Efter denne overraskende »Vandgang« kravlede jeg ind imellem den fra Tenderen til Postvognen forbundne »Harmonika«, her var jeg da i nogenlunde Sikkerhed, men Risikoen, hvis f. Eks. hele Togstammen standsede med et pludselig Ryk, var stor, thi så var jeg blevet udjævnet totalt.

Min Kasket mistede jeg under Farten, men i Toledo, hvor Toget gjorde et kortvarig Ophold, fik jeg mig en ny, og med den hvide »Sixpence« stikkende brutalt af imod mit sorte Fjæs, nåede jeg Albany, hvor jeg omgående blev anholdt og sendt til Byens Fængsel. Fra yderst til inderst blev jeg underkastet en omhyggelig Visitation, en Forholdsregel, som er meget benyttet af Hensyn til de mange Jernbanerøvere, men da mine Papirer var i den skønneste Orden, og godtgjorde, hvem jeg var og hvad jeg var, tog Dommeren ret mildt på mig, og anbefalede mig at blive i Byen for at bokse. Jeg slog til, og blev løsladt efter 6 Timers Forløb, men dog tidsnok til at nå Trainet til New York, som jeg valgte at entre, fremfor at binde mig til Boksning der i Byen.

En tidlig Morgen Kl. 5 hoppede jeg af ved 125 Street Station i New York, og derfra spadserede jeg den ikke helt korte Vej over til Brooklyn. Jeg traf hurtig sammen med Danske og Skandinaver i det hele ta-

get, og jeg lod mig engagere til en Del Kampé dér, for at få mine sløje Finanser bragt i nogenlunde Orden.

Min første Kamp i Brooklyn blev imod Sergent Sammy Baker, og den blev udkæmpet i Ridgevood Grove Sporting Club. På et Døgn reducerede jeg min Vægt med 9 Pd., blot for at få Kampen, og det lykkedes for mig. Jeg var ikke videre kendt blandt det Publikum, jeg stod overfor, og der blev hysset og pebet en Del af mig, da jeg entrede Ringen. Men de forandrede Mening, da Starten var gået, jeg jog Baker rundt i Ringen under Skrål og Jubel, indtil jeg midt i 5. Omgang rendte ind i hans højre og gik Knæ. Dommeren stoppede straks Kampen, og gav til min og sikkert også til Flertallet af Publikums Ærgrelse og Forbavselse, Baker Sejren. HUMBUG!!

I flere Uger rendte jeg om Kampé i Bayonne City, men forgæves, og da Kampen endelig kom i Stand, sneede det så Guds forskrækkeligt, at Folk foretrak at blive hjemme, de fleste da, og for at gøre Uheldet fuldkomment, tabte jeg Kampen, takket været en umulig Dommer, Joe Janelle.

Herhjemme gik Rygterne om mig, at jeg var blevet »moonshine man«, Træsprit Drikker, og skønt det hele var Opspind og Løgn, fæstede mange Tiltro dertil, blandt andre min Kæreste, kunde jeg forstå, da hun helt undlod at svare på Breve, jeg sendte hjem.

Til denne Bitterhed og Skuffelse kom også Nød og Fattigdom. I New York, hvor jeg for at eksistere måtte snyde mig Føden til og løbe fra Logiet, når Huslejen antog for store Dimensioner.

Jeg havde sluttet mig til en anden Dansker ved Navn Louis, og vi fulgtes ad i tyndt og tykt.

En Aften, da vi som sædvanlig havde snydt os Maden til på et Lunch room, og var næsten hjemme, hvor vi boede, holdt en Ford-Vogn uden for Huset. En mystisk Flaskeklirren nåede vore Øren, Whisky var vor samtidige Tanke, og den viste sig at holde Stik, en Lejlighed under den, vi boede, var Oplagsrum for den ædle, men vanskelige eftertragede Drik, og vi fik da en Idé eller Plan om man vil, og bragte den resolut til Udførelse. Vi købte for vore sidste 15 cent en Nøgle og en Fil, og i vort

Ansigts Sved filede vi Nøglen til, og bortførte i Nattens Løb for 400 Dollars Whisky, hvorefter vi flyttede, efterladende en Gæld på 65 Dollars for Husleje.

For Whiskyen, som vi solgte, blev vi smarte i Påklædningen, fik sat Kulør på Tilværelsen og lavede efterhånden andre Fiduser. Et Firma i New York havde nogle smarte Reklamer, som ved første Øjekast gjaldt for Retten til at blive fotograferet på indtil 10 Portrætter. Disse Reklamer solgte vi for 1 Dollars pr. Stk. til godtroende Sjæle, og vi solgte mange, men om Køberne nogensinde fik Fotografierne, blev aldrig oplyst, til Held for os.

Så fik jeg et Job på en Sandgraver-Maskine, hvor den meste Tid dog gik med at spille Poker, al min Hyre røg, og tillige min nye smarte Vinterfrakke.

Jeg afmønstrede og tog igen til Brooklyn, og tog samtidig min Frakke med, troede jeg da, det viste sig at være en anden Mands, og den Stjalne Frakkes Ejermand, rendte i flere Dage rundt efter mig for at få sin Ejendom tilbage. Da han var bevæbnet med skarpladt Revolver, siger det sig selv, at det var et Held, at vore Veje ikke krydsedes.

Jeg slog mig en Tid på »Botleggin« af Øl og Whisky, men også det fik en Ende, Længslen efter et ordentligt Liv og Bokseringen drog mig ombord i en stor, amerikansk Damper, som skulde til Britisk Columbia. Jeg kom igen til Frisco, boksede, tabte og vandt, og måtte en Overgang gennemgå et Hospitalsophold, hvor jeg blev lappet sammen for et læderet Øje, og opereret i Næsen.

Sidenhen blev jeg mønstret i en Slæbebåd, som flådede Tømmer mellem Portland og San Diego, en ensformig Sejlads, som ikke passede til mit koleriske Temperament, lidt mere Afveksling var mit Job ombord i en Filmsjagt, hvilken Stilling jeg dog kun bestred én Dag, men alligevel med en Måneds Hyre. Det er de lettest tjente penge, jeg endnu har fået, derfor husker jeg det måske så tydeligt. Efter Afmønstringen tog jeg igen Landevejen til Los Angeles og Hollywood, og kom tilbage til Frisco, hvor en Del Kampe gav mig god Fortjeneste, så god, at jeg nu så småt for Alvor tænkte på at rejse tilbage til Danmark. Men i Reno tabte jeg hver Cent i Poker, prøvede Lykken igen med mine sidste 5 Cent og

fik 165 Dollars igen, Jeg nød Tilværelsen igen en kort Tid, men Ugen efter var jeg igen på Vandring, dels ad Landevejen som »bum«, dels som »blind« med Jernbanen.

I Sacramento fik jeg en Kamp med Negeren Terry Brown. Kvælende varmt var det, ikke en Vind rørte sig, Brown var fuldblods Sværvægter, jeg kun Mellemvægter, men sådanne Ting anfægtede mig ikke. Kampen tog sin Begyndelse, men jeg var næsten slået ud forinden af Varmen, Termometret viste 105 Gr. Fahrenheit, næsten 38 Grader, så intet Under, at jeg ikke rigtig kunde finde mig selv, og langt mindre Brown. Han tæskede mig, drev mig rundt i Ringen, og hans sorte Sekundanter råbte og skreg: »Knock him out, Terry!«, jeg svarede: »Hold Kæft! « på godt Dansk og således gik de første hårde Omgange. I 3. Omgang var det værst for mig, men jeg klarede den igennem og råbte på Vand, da Gongongen atter lød. En hel Spand isvand fik jeg over mig, da jeg kom til mit Hjørne, og jeg lagde gispende min Slagplan. Da Omgangen igen begyndte, gik jeg åben imod ham, men med min højre parat, og som en Ko slået for Panden, dejsede han om på Ryggen — og blev liggende. Publikum hujede og skreg, og jeg selv troede, at Brown var død for Slaget, men Gudskelov, da jeg var blevet klædt om og kom ind til ham i hans Cabine, var han all right igen.

En dag blev jeg i San Francisco kaldt op i Emigrant Kontoret i Anledning af, at jeg i sin Tid var deserteret fra en dansk Damper. Myndighederne gav mig en Uge til at fordufte i, men da jeg med Vilje misforstod dette, blev jeg igen kaldt op, og belagt med Arrest sendt til Angel Island, en lille Ø, hvor jeg sad i 6 Uger, indtil der kom Skibslejlighed til Galveston, Vi var flere »Deporters« ombord, bl. a. en Mexicaner. lige udvandret fra den berygtede Straffeanstalt i Californien, St. Quentin, en Type, som mærket af Sindssygens ubarmhjertige Stempel, gjorde et vist og ubehageligt Indtryk på os alle.

Da jeg som eneste Dansker af en halv Snes Skandinaver, havde siddet en 14 Dages Tid i Fængslet i Galveston, blev vi forespurgt, om vi vilde med en »Belgier«, hvortil vi selvfølgelig alle svarede ja, blot for at slippe ud og bort. Jeg fik min Tørn på Fyrpladsen sammen med en Hollænder og en Svensker, som også var deporterede, og vi kom alle godt ud af

det sammen på Turen over Atlanten, på Vej mod den gamle Verden, som jeg længtes efter, men dog alligevel ikke ønskede at komme til på den Manér, fattigere og ringere end da jeg rejste ud, rejste ud fra med Forhåbninger og Selvtillid, og nu gik hjemad imod, som en Nederlagets og Fornedrelsens Mand, med bristede Forhåbninger, uopfyldte Drømme og tomme Lommer. Men nu havde Skæbnen taget et Nap i Hjulet, og jeg havde kun at følge Omdrejningen, der bragte mig endnu et Stykke ned i den Afgrund, hvis Bund jeg indenfor kort Tid skulde nå.

Efter 32 Dages Overfart nåede vi Antwerpen, hvor jeg fik Billet løst til Hamburg, og gennem Belgien, over Bruxelles til Köln, hvor jeg ventede på Tog, og rejste videre til Bestemmelsesstedet, Hamburg, en Tur, der tog det meste af Natten. Fra Hamburg var det min Agt kun lige at tage »hjemom« og hilse på »de Gamle« og mine Søskende, og så »skruppe« af igen, men alt blev anderledes, end jeg havde tænkt mig det, da jeg sad i Toget op gennem Tyskland.

I Hamburg løste jeg videre Billet til Gedser, længere strakte min Penge nemlig ikke, og i Gedser lånte jeg 10 Kr. af en Banemand, hvilke Penge jeg anvendte til mit sidste Trip, København, hvortil jeg ankom en årlé Morgenstund, Kl. 6, den 11. April 1926.

Jeg pønsede igen på Kamp, og trænede til det Formål i Malles Træningsinstitut, som dengang var beliggende ude i Smedegade på Nørrebro, trænede med Emil Andreasen, men det gav et andet Resultat end det jeg havde tænkt mig. Min Fader advarede mig, inden jeg stillede mig op i Ringen, mod Emils svage Nerver, bad mig om ikke at slå for hårdt, og jeg fulgte Rådet, fulgte det så godt, at jeg blev ramt i Tindingen af min Modstanders Albue og gik i Gulvet. Blot for denne ene knock down, tabte jeg Troen på mig selv som Bokser, men alligevel indvilligede jeg nogen Tid senere i en Kamp mod Cordt Andersen, den fandt Sted i »Folkets Hus« på Enghavevej. Jeg vilde tjene så meget, at jeg igen kunde forlade Hjemlandet, og Honoraret skulde betales af Kampens Overskud, men da jeg så ned i Salen, hvor højst 100 Tilskuere sad, tabte jeg Modet og Håbet; og forresten da også Kampen, så nogen Rejse blev der ikke dengang.

Min Fader, som var Tjener, skaffede mig en Plads som sådan i en

obscur Kafé og i samme Tidsrum traf jeg den Kvinde, som skulde forøge mine Lidelser, Skuffelser og Ulykke.

Jeg var dengang endnu ikke fyldt 25 År, hvorfor jeg skulde have mine Forældres Tilladelse til Giftermål, og jeg gik til min Fader om den.

»Nej, min Dreng«, svarede Fader, »på din Dødsdom skriver jeg ikke under«. Havde jeg blot lyttet bedre til disse Ord, var alt måske blevet anderledes, men jeg var stejl, og fik min Moders Underskrift, og dermed Sanktion til Giftermålet. Det tegnede godt, jeg var ikke mere Tjener, men var kommet ind på General Motors i Sydhavnen, og havde her en Ugeløn af 150 Kroner, og vort Bryllup blev bestemt og fandt Sted snart efter. Kort før beredte min Hustru mig den første bitre Skuffelse, idet hun fortalte, at hun havde endnu en Dreng, foruden det Barn, jeg skulde være Fa'r til, men jeg var forelsket og tilgav, og dermed var det første lavineagtige Fald mod Afgrunden begyndt. Kort efter mit Bryllup blev der endnu Tid til nogle mindre Boksekampe, dels i Stockholm, dels i Provinsen, men da jeg arbejdede hårdt på Automobilfabrikken svigtede jeg helt Træningen, og dette gik mange Gange, ja, de fleste kan jeg godt sige, ud over Kampens Facit.

Sjæleligt Forlis.

På Grund af Indskrænkninger i Driften, der hvor jeg arbejdede, blev jeg tilligemed mange andre »fyret«, og jeg stod så at sige på bar Bund, endskønt min Kone, da jeg tjente Penge, fik 120 Kr. til Husholdning om Ugen, havde hun intet lagt til Side, jeg måtte så ud en kort Tid som Kullemper men det gav mere Arbejde end Fortjeneste og jeg gik igen i Land, hvor jeg et Stykke Tid var henvist til Hjælpekassens Forsorg, 12 Kroner om Ugen til 3 Mennesker. Jeg gik også den tunge Gang til Fængselselskabet for at søge Hjælp, et mindre Beløb til Huslejen, men fik kategorisk Afslag med den Motivering, at det var for længe siden, at jeg havde været straffet. »Vel! Jeg skal snarest sørge for at blive straffet«, var mit sidste Ord, før jeg gik derfra, og jeg holdt Ord. Jeg begik så mit første Indbrud og indtjente på det, så meget, at jeg både kunde betale Husleje, Føde og Klæder for min Familie.

Jeg traf på et af disse »Togter«, som min Hustru var vidende om, en tidligere Bekendt fra New York, vi kom til at sludre sammen, og han røbede for mig, at hans Speciale for at at eksistere var Indbrudstyverier, jeg undlod klogeligt at fortælle, at samme Genre for Tiden var mit Fag. Vi mødtes senere, Kortspil blev vort Bindeled, og jeg tabte, som altid, des mere jeg tabte, des mere stjal jeg, Spillegæld er jo Æresgæld som skal betales, uanset om man er kommet ærligt eller uærligt til Pengene. Jeg betroede mig til ham om mine Tyverier, og vi lavede »fem Numre« sammen, som dog ikke gav noget videre, hvorfor jeg søgte en Tjans ud, som skulde give os et fedt Resultat. Vi var fire om Jobbet, som vi aftalte på en Nyhavns Beværtning ved nogle Bajere. Stedet havde jeg udvalgt, det var et Vexellerer Kontor, hvis Pengeskab jeg havde mærket mig, en Dag jeg var inde og vexle nogle Penge, og vort første store Arbejde lå for, Vi var på Trappen, hvor vi vilde lukke os ind, Vi havde stillet Vagtposter ud, og han lirkede ved Låsen, men bar sig her så klodset ad, og lavede så megen Støj, at Beboerne ovenover hørte det og telefonerede til Politiet. Da jeg hørte Betjentene komme, satte jeg mig resolut på Trappen og lod som jeg sov, men det fritog mig selvfølgelig ikke for at måtte følge med på Antoniegades Station, tilligemed min Makker. Jeg agerede »fuld Mand« og vrøvlede en hel Del af mig på Engelsk, i Virkeligheden var »Vrøvlet« kun Dessiner til Kammeraten, om hvad han skulde svare, når han skulde afgive Forklaring. Denne lød mærkværdig nok ens, ogefter 2 Dages Fængsling blev vi igen løsladt, »af Mangel på Bevis«, som det jo så smukt hedder i Retssproget. Jeg brød med »Røver Karl«, som han kaldtes blandt Kammerater, hvis han da havde nogle af dem, og gik igen mine egne Veje. Jeg vilde helst af alt klare mig på ærlig Vis, og jeg ventede inden længe igen at komme i Arbejde på General Motors, men jeg var sikkert kommet så langt ud i løgnagtige og tyvagtige Forhold, at ærligt Arbejde ikke mere havde Brug for mig, således var det min Opfattelse af det hele.

Kort efter Jul, den 27. December 1927, ringede det på Dørklokken til min Bopæl, det var Politiet. Hvad de kom for anede jeg ikke, men jeg gættede, og jeg gættede rigtigt, »Røver Karl« var igen anholdt, og den Partner han havde haft med sig var flygtet fra Gerningsstedet, hvorfor Politiet mente, at det måtte være mig. Nattevagten, der hvor Tyveriet var blevet forsøgt kendte ikke mig, og jeg fik igen Lov at gå, men nåede

ikke Døren, før en Opdager smilende stillede sig op, og sagde: »Nå Helgesen! det var vi sgu længe om, men vi fik dog fat i ham alligevel, ham vi render og leder efter«. Jeg skælvede for første Gang i mit Liv (en Tanke slog ned i mig, »Røver Karl« har forrådt dig, og den Antagelse viste sig virkelig at være sand).

For 15 Kroner havde han solgt mig og tre andre, som havde været hans Følgesvende på hans natlige Togter, og nu skulde vi også være hans Følgesvende ind bag Gittermuren, men nej! jeg vilde ikke, jeg ventede Arbejde, ærligt Arbejde, alt måtte prøves for at slippe ud af Rettens Fangarme, og jeg valgte Simulation som Midlet, simulere sindssyg, som jeg gjorde så godt, at de beholdt mig indespærret ca. ½ År på det Grundlag.

Min tid som Sindssyg.

En Dag jeg havde været i Retten og blev kørt ud til Vestre Fængsel, faldt jeg lidt ud af min Rolle som Sindssyg og talte lidt fornuftigt til den vagthavende Betjent, som straks lod falde en Bemærkning: »Aha, De har nok spillet Deres Kort forkert ud«, men jeg var igen tilbage i Rollen og svarede ganske forstyrret: »Ja, men jeg spiller heller aldrig Kort«. Betjenten gik hovedrystende sin Vej, fuldt overbevidst om at jeg var »tosset«. En Dag, da jeg igen var fremstillet til Forhør i Retten, fik jeg Lejlighed til at sige »Røver Karl« min Mening, og det blev sagt i den Grad heftigt og truende, at jeg fik 6. Afdeling som mit fremtidige Opholdssted, et Stykke Tid.

Derfra gik Turen til Sct. Hans, ved Roskilde, hvorfra jeg rendte bort i Juli Måned, som den første frie Mand af de øvrige fire, som fik Straffe, der varierede fra 1 År til 2½ Års Forbedringshusarbejde.

Jeg kom hjem til en utro Hustru, et forsømt Hjem og Arbejdsløshed, intet Under at jeg derfor igen gled på det glatte Plan, og kun en Måned efter stod jeg igen for Retten som anholdt for Forsøg på simpelt Tyveri i Hellerup. Jeg vaklede imellem Sindssygehospital eller Straffeanstalten, men da jeg frygtede en længere Indespærring, grundet på mit sidste

Kup, fik jeg endnu en Gang Fængselslægen til at tvivle om min mentale Tilstand, og jeg kom endnu en Gang til Observation på 6. Afdeling.

Jeg blev sendt tilbage med en Erklæring om, at jeg hverken var åndssvag eller sindssyg, måske let imbecil, men den Attest var jeg bange for skulde sende mig i Forbedringshuset, og jeg benyttede derfor mine Evner fra tidligere Tid så godt, at jeg i Landsretten fik Dom efter Tåbe-paragraphen, en Dom som kom til at lyde på 80 Dages Fængsel på sædvanlig Fangekost, hvilke jeg nød med den Tilfredsstillelse, at igen være sluppet billigt, fordi jeg havde drejet Myndighederne en Knap. Efter min Løsladelse tilbød der sig Hyre på PetroleumsTankdamperen »Scandia« og jeg tog den, Det var da min oprigtige Mening at rømme i U. S. A. for anden Gang, men der gaves ingen Lejlighed dertil, og jeg vendte med tilbage igen, for at møde nye Trængsler og Farer.

I Frihavnen kom ved Ankomsten 2 Opdagere ombord, og bad mig følge med til nærmeste Politistation, uden at angive Grunden hertil. Jeg viste ikke at have noget på Samvittigheden, men var alligevel nervøs for hvad der kunde findes på, så jeg foretrak at, under Foregivende af at hente noget i mit Lukaf, at entre ned ad en Trosse og på den Måde komme i Land, medens Opdagerne som anede Uråd fulgte efter.

Jeg fik Lejlighed til at bruge mine Ben lige så hurtigt som jeg i Kampen havde brugt mine Arme, og det lykkedes ved at »planke« den over Frihavngitteret, ind til Smedelinien, at slippe fra Forfølgerne. De få Tilskuere, der overværede min Flugt, reagerede ikke, de har formodentlig antaget mig for en Idrætsmand som trænede med et Forhindringsløb for Øje. Jeg nåede at komme over Grønningen, til Kierkegade, men her svingede en bemandet Politibil om Hjørnet og jeg »var den«. På St. Kongensgades Station blev jeg forhørt og visiteret, jeg var igen mistænkt for nogle ældre, uopklarede Tyverier, men trods min Ukendskab til disse, blev jeg ført til Politigårdens Arrest, med en Fængslingskendelse på en Uge. I disse 7 Dage arbejdede Politiet godt, bl.a. fandt de ved en Husundersøgelse hos mig et Brev, hvilket min Hustru gav dem, vistnok for at få mig indespærret. Brevet var skrevet til min Hustru, og der stod flere fældende Ting den fra min tidligere Periode, Ting, som jeg nu igen skulde knaldes på, netop nu, da det igen var begyndt at gå godt for mig.

Jeg spekulerede i min Celle, og benyttede mine med Held tidligere anvendte Raserianfald, jeg slog Inventar og Ruder i Stykker, og fik derved Lejlighed til under Eskorte af 3—4 store, stærke Betjente at gæste »Pipcellen«. Denne, som netop er indrettet med dette for Øje, er en smal, mørk Indretning, uden Møbler eller Vinduer, uden Alarmklokke eller andre Midler til Hidkaldelse af Opsyn, her måtte jeg tilbringe 1½ Døgn, og det siger sig selv, at man i Sandhed skulde have en hård Karakter og en stejl Vilje for at udholde disse Timer, som følte som År. Jeg havde et Par Gange Besøg af Lægen, som udvirkede, at jeg igen kom over i Fængslet, men i Fællescelle. Min Kammerat var en pralagtig Natur, som Dagen lang opvartede mig med hårrejsende Løgnehistorier, som dog sikkert kun han selv troede på, og det har sikkert været et Savn for ham, at jeg efter 13 Dages Forløb renoncerede på hans Samkvem, idet jeg da igen blev løsladt af Mangel på Bevis, men med udtrykkeligt Tilhold om ikke oftere at opsøge min Kone i hendes, førhen mit eget Hjem.

Jeg tog igen på Søen til Åbo i Finland, af hvilken By jeg bedst husker dets Tugthus, som jeg i den Grad var så ivrig efter at bese, at jeg omtrent var nået indenfor Murerne og var ved at blive anholdt for min Nysgerrigheds Skyld. Mindst af alt anede jeg, at jeg selv om føje Tid skulde gå som Nr. 586 i vort eget hjemlige Tugthus, men Skæbnen, den hårde og ubarmhjertige Skæbne, har sin Mening med os alle, og jeg synes, at den har været ond og slem imod Mig.

Fra Åbo sejlede mit Skib til London, og skulde derfra igen returnere til København, men nu havde jeg sat mig for, ikke foreløbig at vilde se København, men da en Dansker ikke kunde afmønstre i London, op-sagde jeg min.

Paris, alle Drømmeres By, stod for mig som det eftertragtede og nære Mål, men Penge var nødvendig for mig for at nå nogenlunde ordentlig derned, og da jeg ikke så anden Udvej for at komme i Besiddelse af det så eftertragtede Mammon, tog jeg Billetten til Kolding for at lave det »Nummer«, som skulde give Rejsepengene.

I denne By var der dog intet at gøre, så jeg tog til Nabobyen Vejle. Her kom jeg ved et Tilfælde i Snak med en Portnerkone, som intet anede om mine uærlige Hensigter, hun lod godtroende Munden løbe om alt

og alle, og således fik jeg i Samtalens Løb konstateret, at der i Ejendommen fandtes en Beboelseslejlighed, som ejedes af en Restauratør, der sjældent var hjemme, før langt ud på Eftermiddagen. Det var omkring Terminen, jeg regnede ud, at Restauratøren i samme Anledning måtte have en Del Kontanter liggende, og skred derfor rask til Værket. Hurtigt skulde der handles. Jeg stak Hånden igennem Entréruden, og fik på den Måde Døren åbnet. Lokalteterne var hurtigt overset, et Skrivebord med mange Skuffer gemte efter min Overbevisning de for mig så eftertragtede Penge, og med en Saks som Våben gik jeg i Lag med at åbne Skufferne.

Det lykkedes, og mit Udbytte blev lige ved 1000 Kroner i Sedler og Skillemønt. Hele Arbejdet havde ikke taget mig 5 Minutter, og veltilfreds over mit Held, tilfreds over endelig engang at have narret Skæbnen, trak jeg mig tilbage. Mønterne havde jeg anbragt i min Hat, Sedlerne fordelt omkring i mine Lommer, og så stod jeg på Gaden. Længere nåede jeg ikke at narre Skæbnen, en Person passerede forbi mig og hilste, jeg kunde ikke gengælde hans Hilsen, da i så Fald alle de klirrende Mønter uvægerligt vilde falde til Jorden, så jeg nøjedes med at nikke forsigtigt igen, men Personen bed Mærke i mig, dog uden at forfølge mig.

På Stationen, Jernbanestationen for en Gangs Skyld, løste jeg Billet til Randers, men da Toget nordfra i det samme løb ind på Perronen, begik jeg den Dumhed at ombytte den løste Billet med en 2. Klasses til Hamburg, på den Måde mente jeg hurtigere og nemmere at nå mine Længsels By, Paris. Undervejs sørgede jeg for at veksle Småpengene, dels på Fredericia Banegård, dels hos Tjeneren i Spisevognen, og jeg mente den hellige Grav var vel forvaret, men i Sønderjylland kort før Grænsen entrede Statspolitiet som altid Toget, for at visere Passagerens Pas. Jeg havde også Pas, endda et gyldigt Pas, men desuagtet beholdt Statsbetjenten det, og da Vi nåede Padborg, kom en anden Betjent ind i Kuppéen, Manden, som hilste på mig i Vejle, og hvis Hilsen jeg havde gengældt med et Nik.

Atter havde Skæbnen fanget mig ind, leget med mig, omtrent givet mig Håb, for så brutalt at slå sit Greb omkring mig og holde mig fast igen, som så mange Gange før. Der var intet for mig at gøre, jeg nægtede og simulerede, jeg kom med Udflugter og løj, men jeg måtte pænt følge

med Opdagerne tilbage til Vejle, dog dennegang pr. Bil, og en Aften sad jeg igen i mine snart så vante Omgivelser, »Arresten«.

Min Rolle som »Sindssyg« måtte frem igen, jeg fortalte Amtslægen, at jeg havde en trådløs Radio i Hovedet, og at jeg kunde se »Røver Karl« og min Kone sidde og bagtale mig, endvidere fortalte jeg ham, at min Mave ikke var min egen hvorfor den skulde have Hvedebrød, et Forslag Amtslægen beredvilligt gik ind på.

Et andet Nummer lavede jeg ved at foregive at have slugt en Stoppenål, og flux blev jeg ført til Sygehuset, hvor de lod mig røntgenfotografere Det var på Beregning, det hele, blot for at få Lejlighed til Flugtforsøg, men dette blev lige så negativt som Resultatet af Røntgenbilledet. Så gik jeg over til mere aggressive Midler, jeg slugte mine Spiseredskaber efter at have brækket dem itu forinden, jeg rasede og skældte ud, og til Slut efter 49 Dages Selvpinsler blev jeg bragt til Sindssygehospitalet ved Århus. På den mest gale Afdeling anbragte de mig, hvor hver Time på Dagen forøgede mine Lidelser, Blandt fuldkomne Idioter og uhelbredelige Patienter måtte jeg gå og agere, selv på Grænsen til at bryde sammen, og det var lidt af en Trøst for mig, at jeg efter nogen Tids Forløb fik Lov til at arbejde i Maskinhuset, og gøre Fyldest i min tidligere Bestilling som Fyrbøder.

Jeg forholdt mig i den Tid så rolig, som det kunde forenes med min Simulering, for derved at opnå yderligere Lempelser, Lempelser, som vilde sætte mig i Stand til at foretage det Flugtforsøg, som jeg ustandselig spekulerede på, den Flugt, som skulde skaffe mig Friheden tilbage, Friheden, for hvilken jeg havde betalt så dyrt som noget Menneske han betale, nemlig med sin egen Sjæl.

Anstaltens Overlæge, Thune Jacobsen, en Broder til Københavns Opdagelsespolitisk Chef, udvirkede, at jeg også fik Lov til at færdes i Hospitalets Have på egen Hånd og uden Opsyn, og denne Lempelse var lige efter mit Hoved. Jeg lagde Planen om Flugt, og det var min Agt, trods det, at jeg ingen Penge havde, at se at nå Grænsen, og over denne at nå Tyskland, Friheden og Livet. Men ihukommende mine tidligere Uheld, måtte jeg jo regne med, at den vilde glippe, derfor pønsede jeg også på et Påskud til Flugten, dersom denne mislykkedes og jeg blev fanget, og Påskuddet havde jeg i et Brev fra min Moder, hvori der om-

taltes en Række dårlige Nyheder i mit Hjem. Dette Brev lagde jeg på et ret iøjnefaldende Sted ved min Seng, således at det let kunde ses af den, der kom ind, og så begav jeg mig afsted fra Tvangen og mine Plageånder.

En tæt Tåge begunstigede min Flugt, jeg havde gjort mig tildels ukenkelig med en gammel Frakke, en lurvet Kasket og ellers Hospitalets Dragt, og jeg spadserede i et raskt Tempo syd efter, men ikke ad Landevejen, men langs Stranden, over Pløjemarken og følgende Jernbanelinien. Jeg undgik beboede Steder, gik blot fremad, bestandig fremad, men Tågen, som dækkede min Flugt, distraherede mig også i den Grad, at jeg den første Nat bestandig gik i Ring, og tilsidst ganske udmattet måtte søge Tilflugt i en våd Halmstak, hvor jeg lå og afventede, at Tågen skulde lette, så jeg lettere kunde orientere mig.

Da det lysnede så jeg, at jeg var i Nærheden af et Husmandshus, jeg tog Mod til mig og gik ind og tiggede en Kop varm Kaffe, medens jeg gav Manden en Sludder for en Sladder. Styrket af den varme Drik fortsatte jeg videre, gæstede et Par ubeboede Sommer-villaer nær ved Kysten, hvor jeg forsynede mig bl.a. med Overalls, Gummi-Støvler samt en ny blød Hat.

Jeg stjal mig Føden til undervejs, sov i Hestestalde og Halmstakke, og undgik såvidt muligt Mennesker og Huse, men alligevel, tredje Dagen efter min Flugt, gav jeg op. Mine Ben var dobbelt så tykke som normalt og smertede på det frygteligste, og drevet dertil af disse uudholdelige Smerter, gik jeg ind til en Bonde, hvis Gård jeg kom forbi, og bad ham telefonere til Politiet. Jeg blev omgående afhentet og ført tilbage til Anstalten, hvor der nu blev truffet ekstraordinære Forholdsregler til Sikring mod Gentagelse af mit Flugtforsøg.

Århus Sindssygehospital gemmer ikke smukke Minder for mig. Jeg var ofte Vidne til Lægernes Tiltaleform overfor Patienterne, og denne Form var ikke altid den smukkeste, selv om det i de fleste Tilfælde var syge og nervesvage Mennesker, der blev talt til, skulde man da synes, at disse højere Grad end Tilfældet var, havde Krav på menneskelig Tiltale og Forståelse. Plejerne på Anstalten var en Kategori for sig selv, til Tider umenneskelige og hårdhændede, mange Gange har jeg været Vidne til, hvorledes disse Oppassere, som et sat til at røgte og pleje de

Syge, har både sparket og pryglet disse.

Jeg harmedes engang derover, således at jeg med et Kæbestød strakte Voldsmanden til Jorden, hvilket indbragte mig skærpet Opsigt og hårde Tvang.

Men Gudskelov fik også disse sjælelige Lidelser en Ende for mig. Efter et ½ Års Ophold på Sindssygeanstalten, fik jeg min Dom, som lød på 8 Mdr. Forbedringshus, som skulde afsones i Vridsløse Straffeanstalt. Vridsløse har altid stået for mig som et Helvede, og jeg lod derfor Myndighederne vide, at jeg under ingen Omstændigheder godvilligt vilde lade mig indsætte til Afsoning dér, jeg vilde forsøge Flugt, overfalde Opsynet, provokere mine Medfanger til Mytteri, og mine Trusler blev i den Grad taget til Følge, at man anbragte mig i Horsens Tugthus, alle celebre Fangers og Lovbryderes kæreste og mest eftertragtede Opholdssted.

Horsens Tugthus. Minder og Mennesker.

Det var Sommer, Alléen med sine blomstrende Kastanietræer var det sidste jeg tog med mig, før Portene lukkedes efter mig, og ligesom satte et drønende Punktum for Livet og dets Værd. Der lød Hammerslag rundt om, det var Fangerne, som arbejdede omkring på det store Terræn, jeg stirrede mig nysgerrigt og forbavset omkring, det var ikke som jeg havde tænkt mig Tugthuset, vel var der Jernstænger for Vinduerne og Gitter for Gårdene, men alligevel gjorde det ikke så dystert et Indtryk som ventet. Jeg blev ført ned i en Kældercelle, den samme, hvor Bullotti sad indespærret i 10 År, og mine Tanker tog Fart. Her bag disse Mure sad jo Ophavsmændene til så mange sensationelle Forbrydelser, Mænd, som jeg måske skulde få Lejlighed til at både se og tale med. Hansen Vinding, Morderen fra Holsteinsgade, Barber Mehren, som gav sin Kone Gift, Doktor Nordentoft, Hustrumorderen fra Abel Cattrinesgade, Helgolandsgade-Morderen, de to unge Drengemordere fra Valby, Hedehusmorderen o.m.a. Efter kort Tids Ophold i Bulottis tidligere Celle, blev jeg ført til Bad og underkastet en tvungen Renselsesproces, hvorefter jeg blev ført til den Sal, som skulde være mit Opholdssted det kommende halve År. Jeg blev iført Tugthusets Uni-

form, som alle Fanger bærer, og fik den første Dag til at gå med at gennemlæse Reglementet, en lang og kedelig Dag, hvis Ensformighed kun afbrødes af Måltiderne.

Næste Dag kom jeg til Lægeundersøgelse, Lægen boede i en anden Fløj end den, jeg sad i, og på Turen derover Passerede jeg flere af Fangerne, som arbejdede i fri Luft med forskellige Ting, Skærveslagning, Græsslåning og Havearbejde. Fra Lægeundersøgelsen blev jeg ført til Fotograf og Barber, jeg blev »taget af«, og mit Hår blev raget af, som det kendes fra Billeder og Films, hvorpå man ser Tugthusfanger. Jeg var nu som de øvrige, der henslæbte Tilværelsen indenfor de grå Mure, en Fange, et Nummer, et Led i det Maskineri, som hedder Horsens Tugthus, og som udelukkende drives af Mennesker, som er lukket ude fra det ordnede Samfund.

Af de »prominente« Mordere og Voldsmænd traf jeg under mit Ophold derovre ofte på Barber Mehren, en lille, undersætsig og sky, skulende Mand, hvis Gerning, trods hans stadige Benægtelse og Udflugter om Genoptagelse af hans Sag, er bevislig nok. Hans Udtalelser om, at kun han selv og Hustruen ved, hvordan Døden har fundet Sted, røber sin Mand. hans mange Forsøg på at smugle Breve ud i Materialet og gennem Fanger, der skal løslades, er også kun en omgående Bevægelse, som sikkert aldrig vil føre til noget, og godt nok det samme, Snigmord er efter min Opfattelse den ækleste af alle Forbrydelser, og kan ikke synes i levende Live.

Da jeg en Dag stod i Mål på vort Håndbold Hold, kom Hansen Vinding hen og talte med mig. Han havde da opholdt sig i Horsens i 18 År og længtes ud. Årene er ikke gået sporløst hen over ham, hans Ansigt og Hår er mærket af den lange Indespærring, men engang, slår måske Frihedens Time for ham, og umuligt er det ikke, at han påny kan træde ud blandt de frie, og selv skabe sig en Plads igen, en Plads, som har stået tom i ca. en Snes År.

Klap, Klap, Klap, Klap. Tøflernes ensformige Klapren er Dagens monotone Sang ind i Maskinernes Snurren og Hammerslagene på Skærvebunkerne. Jeg kigger ind i »Løveburet«, som de indhegnede Gårde

kaldes imellem os, derinde går Hedehusmorderen, lig en Løve i sit Bur, til Tider balstyrisk, pirrelig og opfarende, til andre Tider sløv og apatisk. Ved Siden af ham går »Røde Karl«, Voldtægtsforbryderen fra Mathæusgade, Vesterbros Sidegaders Skræk, sin gamle Moders Sorg, og en lille uskyldig Piges Drabsmand. Hans Straf, livsvarigt Fængsel, ignorerer han fuldstændigt, og han hykler så tit han kan komme til det, og til hvem, der vil høre derpå, op om sin Straf, som han finder for høj, og sin Forbrydelse, som han ikke regner for noget.

Nr. 5 er Morderen, Jalousi-Morderen, som et Steds ude en smilende sjællandsk Provins, myrdede en lille Dreng af Hævn, blot fordi Drengets Søster slog op med ham. Et Øjeblik Opfarendhed, et Våben i Hånden, og en Menneskeskæbne er afgjort, et Liv er slettet ud, og Tiden går videre.

Morderen fra Råballegård er også en ung Mand, han har Nr. 3. Hans Brøde var det skændige Rovmord på Røgteren på den Gård, hvor han tjente. Han myrdede af Begær, for at komme til at eje et Uhr. Nu sidder han og soner, soner sin Forbrydelse, hvor han ikke har Brug hverken for Uhr eller Tid; han kommer jo dog aldrig ud.

»Karl Gammeldreng« er den ene af de to Valbymorderes »nom de guerre«, en ren Dreng var han, da han sammen med en jævnaldrende Kammerat brød ind til en gammel Marskandiser Enke for at stjæle. Konen skreg om Hjælp, og for at dæmpe Skrigene, trykkede de to Mænd en Dyne over hendes Hoved, et Minut efter var de Mordere, og sidder nu begge på 14. År, ventende og håbende på Frihedens Time, som sikkert i alle Fald for »Karl Gammeldreng« er nær, hans gode Opførsel og Vilje i Tugthuset har været et Plus dertil.

No. 13, Tugthusets uheldige Tal, indehaves af Voldtægtsforbryderen Peter Hansen, hvis Meriter er utallige og ikke egnet til at nedskrive. Der siges, at han i sin Tid forsøgte Voldtægt imod en kongelig Person, og at Kvindeforeningerne modsætter sig hans Løsladelse og Tilbagegivelse til Samfundet, ja, selv hans egen Mor, hvem han også har efterstræbt, har modsat sig, at han løslades.

Efter 3 Mdr. Forløb i Forberedelsesklassen, kom jeg på Udearbejde. Jeg gik i Marken eller ude på Horsens By's Veje, og jeg havde den svimlende Dagløn af indtil 10 Øre (Hvad siger Fagforeningen?). Jeg havde også Lejlighed til at ryge Cigaretter, spise Drops og Chocolate, og det bedste af det hele, jeg fik Anledning til at læse Aviser, og levede således en Smule med i Nuet.

Den resterende Tid af min Straf gik hurtigt, og kort før min Løsladelse fik jeg Besøg af en københavnsk Kriminalbetjent, Andst, som udspurgte mig om mine fremtidige Planer, bl.a. om jeg nu igen vilde til København og opsøge min tidligere Hustru, hvem jeg i Fængslet var blevet separeret fra. Jeg svarede benægtende på disse Spørgsmål, at jeg hverken vilde til Hovedstaden eller se min Hustru, men ikke destomindre tog Andst til København og afgav en Forklaring, helt modsat min, med det ulykkelige Resultat, at jeg i Stedet for Løsladelse og Rejsehjælp, blev afhentet af to københavnske Opdagere og ført til Hovedstaden. Jeg overvejede stærkt den Mulighed at vise dem Resten af min Boksefærdighed og give dem hver et Kæbe-Minde, men da jeg havde rent Mel i Posen, også med Hensyn til det de egentlig afhentede mig for, at skulde have truet min Kone på Livet, fulgte jeg dem godvilligt. I Dommervagten fængsledes jeg for 5 Dage, og Politivadokat Reinstrup fik Sagen overdraget. Jeg havde før haft ham som Anklager, og var godt klar over, at han med alle tænkelige Midler vilde mig til Livs. Han vilde foreslå Internering, lægge mine tidligere Straffe til Grund osv., og jeg vidste i min Fortvivlelse ingen Udvej for at slippe ud af Politiets Fangarme, endskønt jeg intet havde bedrevet, som gav dem Ret til at holde mig indespærret.

Fra Arresten skrev jeg til Advokaten, kaldte ham en grøn Dreng og anbefalede ham lidt mere juridisk Lærdom, jeg skrev til Retslægerådet og bad dem ophænge alle deres tidligere afgivne Erklæringer om min mentale Tilstand, på et hvilket som helst Toiletrum, thi netop der var Pladsen for disse og deres indhold. Så fremkom der en ny Erklæring fra Rådet, hvilken det hed, at jeg ikke var varig sindssyg, men led af Eksplosioner, og til Tider kunde være farlig for mine Omgivelser, mest min tidligere Hustru.

Efter at have siddet i over en Måned, gav Politiet mig et Tilhold om at holde mig fra min Hustru, og på dette skrev jeg under, men til mig selv

sagde jeg: »Du går alligevel til hende for at erfare, hvorfor hun laver alt dette imod dig.«

Jeg blev så løsladt og opsøgte straks min tidligere Kone i den herskabelige Ejendom, hvor hun da holdt til og ernærede sig ved Utugt. En Veninde af hende lukkede op og nægtede hende hjemme, det var måske også i Overensstemmelse med Sandheden, jeg undersøgte det ikke nærmere, og forlod igen Huset. Imidlertid var både hun og Veninden rendt til Politiet og meddelt, at jeg havde overtrådt Tilholdet, og Politiet søgte mig Dag og Nat på Byens Værtshuse, hos mine tidligere Venner og hos mine Forældre. De fandt mig ikke, men da jeg hørte, at jeg var eftersøgt, gik jeg selv op på Politigården og blev anholdt.

Denne strakte sig påny over en Måned, og affødte en ny Lægeerklæring, som stærkt betonedede, at jeg var en farlig Person, men igen blev jeg dog løsladt, nervedbrudt og ødelagt af de ustandselige Arrestophold og Politiforfølgelser.

Jeg traf efter min Løsladelse en ung Kvinde, hvis Nevø gerne vilde ud at rejse, hans Moder opholdt sig i Amerika, og det var hans Agt at tage derover. Jeg vilde også selv afsted, og Aftalen imellem os blev, at han skulde betale Rejsen for os til Hamburg, hvorfra jeg vilde forsøge at putte ham ombord på et Skib, som skulde direkte til U.S.A.

Vi opholdt os der i tre Uger, og jeg forsøgte forgæves at skaffe ham en Hyre. Vore Penge svandt efterhånden ind, og jeg måtte sande det gamle Ord: »Når Krybben er tom, så bides Hestene«. Han bebrejdede mig at have slæbt ham med til Tyskland, at have betalt min Rejse for mig, og gik endda så vidt i sine Insinuationer, at han rev mig min tidligere Tilværelse i Næsen. Jeg gav ham en Dragt Prygl og smed ham ud af det Værelse, som vi havde lejet sammen, imedens jeg selv i Hast pakkede min Kuffert og stak af, thi min Anelse sagde mig, at han vilde løbe til Politiet, det viste sig at være rigtigt nok, men da han kom i Følge med Betjentene, var jeg allerede væk. Jeg tog Billetten til Jylland Pr. Dampers, og opholdt mig der en Måneds Tid, da jeg igen fik Lyst til at rejse til Tyskland. I Flensborg blev jeg syg, og foretrak derfor at søge mod København for at komme under kyndig Hospitalsbehandling. Jeg gik Turen ad Landevejen, og undervejs vilde jeg besøge en gammel Bekendt, som jeg vidste boede i en af de Byer, jeg vilde komme igennem på min Vej.

Jeg nåede også den By, hvor min Ven boede, men det var i Skumringen jeg kom dertil, og i Halvmørket tog jeg fejl af Ejendommens Husnummer og gik op i en forkert. En ung Pige, som måske var i sin Ret, da hun så mig gå undersøgende og spejdende rundt, hentede en Betjent. Han spurgte mig ud om Grunden til min Nærværelse, bad mig også om mit Navn, og da han hørte det, betænkte han sig ikke på at slæbe mig ned på Stationen. Her blev jeg visiteret, og trods det, at der intet fandtes på mig, som kunde antage, at jeg vilde begå Indbrud, lukkede man mig inde i en smal Bås, uden hverken Lys eller Ventilation. Jeg fik et Raserianfald, smadrede Cellens Brix og sparkede Døren itu, og nåede ud på Gangen. Der kom nu Politi til, hvoraf et Par Stykker var bevæbnet med Revolver, som de truede mig med, og belagt med Håndjern blev jeg så ført over i Arresthuset, hvor jeg blev anbragt i den solideste og mest forsvarlige Celle.

Det blev til 44 Dages Varetægtsarrest, så faldt min Dom, som kom til at lyde på 120 Dages Fængsel, for at gå forkert i en Ejendom, uden anden Hensigt end at besøge en Ven, men Skæbnen kan man jo nu engang ikke stille sig op imod, jeg modtog Dommen og gik til Afsoning, Samfundet og dets forkvaklede Fortolkning af Lovene har selv gjort mig til »Forbryder« og »Idiot«, og jeg spillede Rollen endnu engang for det Publikum, som kræver Tragedie og Tårer.

Dagbogsblade fra Arresten.

Mandag Morgen: Vi er lige kommet op fra Gården. Der er endnu nogle Timer til Middag, og i den Tid skal jeg nå at klistre 600 Poser. Min Medfange og jeg taler ikke meget sammen, vi får blot Tiden til at gå i Tavshed og ved Arbejde. Forholdet vil være det samme, som hvis to Mennesker befandt sig ene på en øde Ø, ligemeget hvor højt de elsker hinanden eller hvor stor Pris de satte på hverandre indbyrdes, Ensformigheden, stadig det at se hinanden, Dag efter Dag, Time ud og Time ind, vilde skabe Splid og Had, jeg føler det med mig selv her i Cellen ene med min Medfange. Jeg tænker, når Arbejdet er lagt til Side, tænker på det Håbløse jeg bliver stillet overfor, når jeg om 68 Dage skal

løslades. Arbejde kan jeg ikke få, Boksning forbyder de mig, min Fagforening er ikke betalt i 2 År, tigge vil jeg ikke, stjæle må jeg ikke og Hjælp får jeg ikke. 68 Dage. Det er, som jeg kun har det Tidsrum tilbage at leve i.

Tirsdag Morgen: Kl. er 7,15. Vi har lige spist. Mine Høns, som jeg kalder dem, har også fået. Jeg kan ikke lide mit Spejlbillede, der er noget fordægtigt ved det, synes jeg, Øjnene er brune, ikke små, og Blikket i dem er hårdt, næsten stikkende. Endnu er mit Hår kort, endskønt det er 6 Uger siden jeg lod det klippe med den tætteste Maskine, derfor synes min Pande lavere, jeg bliver næsten bange for mit eget Ansigt.

Onsdag: I en af de Poser, jeg klister, havde jeg skrevet om Anklageren, som fik mig i Fængslet. Denne Pose med mine Bemærkninger kom en Bager i Hænde og han har ladet den gå videre til Politimesteren, der har forbudt mig at klistre Poser mere. Endnu klitrer jeg, og får sikkert vedblivende Lov til det. Arrestforvareren er så flink, og han ved, jeg skal tages med Venlighed.

Torsdag: Så er en ny Dag oprunden. Jeg lytter efter Hønsene og Hanen, som tumler om nede i den lille Have, og sidder ellers og tænker. Varmen er uudholdelig, Døren er låset og Vinduerne så små at der kun kommer ganske lidt Luft ind. Puh ha. Arbejdet har jeg lagt til Side, jeg er ikke oplagt til at sysle, når Solen skinner og Himlen er blå.

Lørdag Morgen: Vi har vasket Gulv og gjort rent overalt i Cellen. Min Kammerat vasker Gulvet og jeg vrider Kluden. Idag vil jeg se at få klistret 2500 Poser, for i Går fik jeg intet udført. Vi skal nok have Øllebrød og Fangernes Skræk, Hachis, til Middag i Dag.

Lørdag Middag: Vi har lige spist — Øllebrød og Medisterpølse. Jeg har lavet 1400 Poser og mangler altså endnu 1100 i de 2500, men det kommer nok.

Lørdag Aften: Jeg har nu gjort færdig, det blev til 2450 Poser. Jeg har fodret mine Høns med Resterne fra Middagsmåltidet, det er nu næsten blevet en Vane for dem, hver Aften står de og blinker op imod Gitter-

vinduet og venter på, at jeg skal smide Smulerne ned til dem. Der er en Fange ovenpå, han er meget urolig, kan jeg høre, han sparker på Døren, han vil vist ud, det kommer han også nok, men det er ud i Gården, når den Tid er. Nu tænder de Lysene, det er begyndt at mørkne, Gudskelov, så kommer den 23. November snart, den Dag jeg skal gives fri, og vandre bort fra denne Møgbygning.

Søndag: Så er det igen Søndag, foruden i Dag har jeg 9 andre at tage, det er ikke mange, men forbandet er det, at der er 6 Dage imellem hver enkelt. Jeg sov urolig sidste Nat, sent faldt jeg til Ro og tidligt blev jeg vækket. En Fange ovenover, som skulde rejse, havde vist Lampefeber for ustandseligt i flere Timer trampede han frem og tilbage, frem og tilbage. Nu ringer Klokkerne til Kirke, det ligesom gyder en Stribe Sol og en Dråbe Fred ind i mit Sind. Søndagens Klokketklang er ikke som de andre Ugedages, der er noget mere højtideligt og vemodsfult over denne Dag, og jeg lytter mig Trøst og Helse til i de spinkle Malmtoner. Jeg tænker mig hjem, jeg dvæler en Stund derhjemme og mindes min Mor, Min Mor, som har elsket mig og sikkert også gør det endnu, hendes Kærlighed kan ikke måles eller vejes op med Guld, Hun er en Kvinde, en god Kvinde, som ser nøgternt på Tingene, og ved, hvad det er at lide, lide et helt Liv. Hun har lidt for sin Mand, for sit Hjem, og for sine Børn, men altid båret sine Lidelser og sine Ulykker med en sand Kvindes Tålmod. Moder, jeg ærer og respekterer dig for dette, du ved det måske ikke, du tror det måske ikke hvis jeg siger dig det, men du skal vide det, det er sandt, og det vil give dig Fred i Sindet, at tro det.

Tirsdag: Jeg havde en underlig Drøm i Nat. Jeg drømte, at jeg var sammen med to Mænd på en Expedition i Kina, hvor vi søgte efter et meget værdifuldt og sjældent Mineral. Vi søgte efter Mineralen uden at kunne finde det, og jeg blev skældt ud af de andre, fordi vi måtte lede forgæves. Til vore Undersøgelser havde vi blandt andet et Lokomotiv, som ved en sindrig Mekanisme kunde sættes på Højkant og bore i Jorden. Vi lod Maskinen bore, og jeg husker tydeligt, at Boret gik helt igennem til Californien, og videre fremme i Drømmen befandt jeg mig dér som Ejer af en stor Bungalow, Jeg var gift og havde to Børn, en Pige, som hed Tenna, og en Dreng, som hed John. Bag min store Have, havde jeg et stort Hønseri, hvor jeg selv gik og puslede Dagen lang. Jeg havde en

stor Hund, Vera hed den, og den og Drengen var uadskillelige Venner. De gik til Købmanden sammen, og Vera bar Varene i en Kurv, som den holdt i Munden. Var min Hustru og Drengen ude, fulgte den også med, medens jeg og Tenna gik hjemme og puslede i Hønseriet. Jeg vågnede efter den Drøm, og det forekom mig, at jeg havde et lykkeligt og tilfreds Smil om Munden, et Smil, som måtte vige Pladsen for mit sædvanlige trodsige og bitre Drag, ved Synet af Jerndøren og Vinduesgitteret, som stængte alt ude.

Tirsdag: Klokken er snart 5. Jeg har ingen Lyst til at arbejde mere i Dag. Kun 1250 Poser hele Dagen, men min Medfange skal løslades i Morgen tidlig, det er nok derfor. Han har falsat 7000 Poser for mig i Dag, det er altid Kotume, når én løslades, at han giver sin »Slof« et Nap på den Måde. Så er han klar til at modtages igen af Samfundet. Skal jeg sige stakkels Fyr eller lykkelige Menneske?

Onsdag: Så er Dagen slut, hvad Arbejdstid angår. Jeg har kun klistret 1450 Poser, men det bliver vel bedre, når den nye Kammerat kommer. Jeg har skrevet Brev til Arrestforvareren, hvori jeg beder om udførlige Oplysninger om Arbejds-Ducører. Han har også besvaret dette ved at komme rendende herind som en Vild og gjort Vrøvl over min Tone, som måske heller ikke var den pæneste, men når man har Opfattelsen af, at man bliver »taget« på den Smule Fortjeneste, man kan oppebære, så løber Raseriet af med én, således også med mig, men om jeg får mere i Dagløn af den Grund, er vist tvivlsomt. Vi får se!!

Onsdag: Så gik denne Dag til Ende, Det blev kun til 2100 Poser, Antallet går nedad, men det er jo også tidligt mørkt nu om Dagen, og så kommer der så meget andet ind i »Huskekassen«, der er jo kun en Måned nu til min Løsladelse.

Jeg har tænkt på min Barndom Dag. Jeg solgte om Aftenen Chocolader og Karameller i en Biograf, og var barneforlovet med Skolens kønneste Pige. Lykkelige Stunder, og en Tid, som aldrig mere kommer igen. Jeg lo lidt, da jeg kom til at tænke på, da jeg engang købte hende en snoet Sølvring til 50 Øre, og skulde have et Kys af hende derfor. Ligesom i H. C. Andersens Eventyr »Svinedrengen«, stod min lille Venindes to Skolekammerater for medens jeg fik tildelt det eftertragtede Kys. Men

midt i vor unge, barnlige Elskov, kom hendes Lærerinde forbi, og vi fløj til alle Sider. Ja, Martha, du læser måske dette, tænk så lige så venligt og smukt om mig, som den Gang, selv om jeg ikke altid har været som jeg skulde overfor Menneskene, det er Menneskene, der har gjort mig til det, jeg er nu.

Torsdag: Så er det Dag igen. Jeg har lige været en Tur oppe i Vinduet, Naturen har forandret sin Klædedragt, Luften er tynd og Solens Stråler er bleget, det går mod Efterår, om nogle og tyve Dage står jeg selv udenfor, måske i en solflimrende Dag, måske i en grå, sludfuld og trøstløs Dag, som det bedst passer til mit Liv og min Skæbne. Arbejdet går som Humøret er til.

Fredag: For første Gang har vi også Lys om Morgenen i Cellen. Når Arresthuskarlen kommer og åbner for os, står Maden udenfor, og vor The bliver skænket. Derefter bliver vi lukket hen på W.C. Da han i Dag spurgte mig, om jeg var færdig, svarede jeg: »Ja, grædefærdig«. Karlen var ikke mere tungsindig, end at han kunde more sig over mit Lune.

Mandag: Denne Uge er begyndt! Gudskelov, så er der kun 3 Uger tilbage, og de går vel også. Vi er lige kommet op fra Gårdtur. Da jeg gik dernede, havde jeg en dulgt Anelse om, at et eller andet vilde ske, og jeg fik Ret i min Antagelse, thi da jeg kom op i Cellen fik jeg Meddelelse om, at der var ankommet Afsoningsdekret over mig på 20 Kr., Bøden for Indsmugling af Silketøj fra Amerika, et Tilfælde, der lå 2 År tilbage i Tiden. Det bliver nu Løgn, jeg har krævet en Samtale med den »Gamle«, og jeg fordrer at komme ud den 23. Novbr. Kl. 8 Morgenen. Man kan også træde et Menneske så tit på Tærne, at det fra at snærre, går over til at bide. Lige nu kom der en Seddel ned oppe fra Cellen ovenpå. »Hvis du har noget Franskbrød tilovers, så send mig et Stykke op, for jeg har intet smagt i 32 Dage«. Denne lille Ordre er besørget, for når han intet Franskbrød har fået så længe, og jeg selv har rigeligt, så skal han virkelig også smage.

Tirsdag: Jeg fik 2 Tændstikker af »Bødemanden« overfor, da vi kom fra W.C. Vi har lige været oppe i Vinduet, min Medfange og jeg, og røget os en Cigaret, tilberedt af tørret Skrå. Medfangen, der løslades i

Overmorgen, kan jo så passende sige, at han »røg« i Forgårs. Jeg har været hos Lægen, jeg faldt ned fra Vinduet og slog Ryggen på Bordet, jeg er blevet kastet i Seng, men det morer mig ikke.

Torsdag: Arresthuskarl No. 3 er dum og indskrænket. Da han kom med Theen forklarede jeg ham højt og tydeligt, at der er noget, som hedder »Godmorgen«.

Fredag: Det er to unge Mennesker, jeg sidder sammen med, rare og flinke, her bliver ingen Skænderi, for det de allerhelst taler om, interesserer slet ikke mig, og det, jeg taler om, har de ingen Begreb om. Det er morsomt at høre på deres Fortællinger, som næsten alle drejer sig om Tigger-Togter. De tog hver sin Side af en Gade, og når de så var færdige, mødtes de og købte Portvin for Pengene, »Dødens Overmand«, kaldtes den, så det har sikkert været et fint Mærke fra Saxogade eller istedgade. De er begge et Par Svende, som er ligeglad med hvorledes og hvordan, den ene er anholdt for Tyveri af et Par gamle Sko, som han har stjålet i en Villa, hvor han var inde og betle, den anden havde sammen med en anden »Prins« vilde sælge en Skjorte for 75 Øre for at købe en halv »Dødens Overmand«, de fik også Penge for Skjorten, men tog den med sig igen og solgte den et andet Sted for 1 Krone.

Søndag: Sidste Nat var lang. Jeg hørte Kirkeuret slå 2, først da faldt jeg i Søvn, men vågnede igen kort efter, jeg havde drømt så uhyggeligt, jeg drømte: Jeg var i en lille By, det var Vinter. Fra de lave Huse hang Istapper, og alle Byens Vinduesruder var dækkede af Isblomster, Jeg så mig selv gå ind i en Butik, en Slags Fiskeforretning, hvor der fandtes et stort Stenbassin og en Pumpe, som uafbrudt spyede Vand i Karret. Pludselig så jeg en Vogn komme kørende, en egen Slags Vogn, uden hverken Heste eller Kusk, den var belæsset med Kasser, hvori der var Fisk, og jeg læssede Kasserne af, Pludselig så jeg en Kæmpeål, større end et Menneske, og med en Nakke, tykkere end min egen, gryntende komme ud af en af Kasserne, og bede mig løfte den op i Bassinet. Jeg tog i Stedet en Sav, som hang på Væggen, og begyndte at save Hovedet af den, den krympede sig i Smerte og bad mig med en dyb Basstemme gøre det hurtigt, og så savede jeg Nakkehvirvlerne over på den mærke-

lige Ål, som jeg tror var Politimesteren, som jeg netop Aftenen før havde spekuleret en Del på.

Mandag: Jeg sender dette Brev afsted nu.:

Hr. Politimester!

Når jeg i Dag bærer Dem med dette Brev, så er det fordi jeg om kort Tid løslades, og så vil finde Mangler i mine Ejendele. Her i Byen har en Sag jo verseret for Retten, angående en Politimands Tyverier af Hittegods. Dette vedkommer dog ikke mig, men man kan godt få Tanker, når der i mine Sager mangler en Parker Duofold Blyant til en Værdi af 20 Kroner. Jeg lå vågen hele sidste Nat og tænkte en Del over dette, samt over, om hvorfor jeg egentlig sidder her, men om dette sidste taler jeg ikke.

For at skulde kunde rejse direkte til Paris herfra, når jeg løslades den 23. Novbr., så fordrer jeg en Tilstedeværelse af mine personlige Ejendele. Dersom disse ikke findes at være i den Orden, hvori jeg fordrer dem at være, så vil jeg, da De nok ved, at jeg er »Digter«. og »Skribent«, tjene nogle Penge ved »Social-Demokraten« her i Byen eller over hele Landet, så jeg for disse ved at skrive Vers, »diverse Vers«, kan tjene til en ny Parker Blyant, hvilken jeg nødvendigvis må have i min Besiddelse ved Ankomsten til Paris.

Har jeg mine Ting når jeg løslades, så glemmer jeg alt om denne Tid og om dette Snigmord af min Frihed, som De har været med til, samt at jeg har pint mig ned i Myggevægt fra Sværvægt. Jeg tror nok, at De er en godhjertet Mand, og venter nu Deres Hjælp. Og med disse Tanker om Dem, slutter jeg med mange kærlige Hilsner til Dem, samt til Deres fulde Mægtige.

Deres lille, søde

Svend Helgesen.

P. S. Der var engang, da jeg så op til de forskellige højtragende Personer, det gør jeg også nu, særlig herinde fra, men kun, hvis de hang og dinglede oppe i en Galge.

Tirsdag: Jeg opdagede i Dag, da jeg undersøgte mine Klæder, at der manglede et Slips. Hvem Tyven var, tvivlede jeg ikke om, min Medfange, som gik ud forleden Dag. Jeg ringede på Klokken, men en af de fire Bønderdreng derude, satte Ledningen ud af Funktion, hvorfor jeg tog min Taburet, og med al Kraft slog to Slag på Døren, så der kom store Huller i Fyldningen, Så kom den ene Bondedreng farende herop, men hans Vrøvl fejede jeg til Side med min Forklaring. Han har været hjemme hos Fangen, og fik mit Slips med igen. Jeg har nok selv stjålet, men aldrig fra Ven, Principal eller Medfange. Jeg tilgiver ham hans lumpne Karakter, for han må, når alt kommer til alt, dog være af lavere Natur end jeg.

Den 22. November: Så endte den sidste Dag her. Jeg havde ventet at få min Parkerblyant fra Politiet, men endnu har jeg intet hørt. Ligeledes har jeg ventet at høre Besked fra Præsten, angående den Hjælp til Rejsen, han mente at kunne skaffe mig, men heller ikke fra den Kant har jeg hørt noget. Altsammen kun, hvad jeg har ventet.

Onsdag Morgen, den 23. November: Så nåede vi til Løsladelsesdagen. Klokken er godt 7, jeg er påklædt, og har pakket min Kuffert. Jeg nedskriver en besynderlig Drøm, jeg havde sidste Nat. Jeg var kommet hjem til København, til den Gade, hvor jeg bor. I denne Gade bor der en Bager, og ud fra Bageriet ser jeg en Rotte komme løbende, blodig og med afkappet Hale. Da den fik Øje på mig, løb den hen i Hovedgaden, hvor den satte sig til hvile i Rendestenen, klynkende af Smerter. Jeg var kommet den så nær, at jeg kunde nå den, og satte min ene Fod på den

for at knuse den, men idet samme løb den igen ind under en forbi­kø­ren­de Sporvogn og ned i en Urtekræmmers Kælder, hvor den forsøgte at gemme sig i en Bunke Papirposer. Jeg havde imidlertid fået fat en Re­vol­ver og affyrede to Skud, det sidste ramte den i Hovedet, og den faldt død om. Med denne store Rottes Død, var det ligesom alle Falskheder om mig og min Person også døde, for nu, når Arrestforvareren om et Øjeblik kommer og åbner Døren for mig ud til Friheden, så kæmper jeg den sidste Sjælekamp for Genrejsning.

Men hvem tror vel på dette?

Efterskrift

I København.

Alt er svært for mig. Hjælpekassen har givet mig Afslag, ingen Hjælp får jeg, intet Arbejde, derfor har jeg valgt denne Udvej at nedskrive mine Indtryk og Minder fra min bevægede Livsperiode.

Bladene har omtalt mig som Forfatter og Skribent, det er ikke Tilfældet, jeg er kun et ganske almindeligt Menneske, som giver et nøgternt og skarpt Billede af det, jeg har gennemgået de sidste År, gjort »Mit Liv« åbent for de Mennesker, som har Lyst og Interesse af at få den rette Sandhed at vide om min »Glidetur på Livets skrå Brædder«, mine sjælelige Lidelser og mine lykkelige År som Sportsmand. For mig gælder det at få solgt så mange Bøger, at Salget kan indbringe mig en mindre Sum til Start af en lille Forretning, og derigennem sikre min Eksistens og Levevej på lovligt Vis. Jeg appellerer med disse Linier til alle gamle Venner, Idrætsfolk og ukendte Interesserede om Støtte ved Købet af Bogen. Måske finder De ikke noget særligt sensationelt eller spændende deri, måske heller ikke noget Nyt, men selv om De ikke får litterær Værdi for de Penge, De giver for den, så udøver De dog en kærlig og samvittighedsfuld Mission, den at hjælpe Din Næste, og det turde vel være det ædleste Formål.

Svend Helgesen.

Rekordliste

1922:

jun.	1. Alfred Jensen	TKO-2	København, DK
jun.	30. Emanuel Jacobsen	LTKO-12	København, DK
jul.	14. Alfred Jensen	KO-2	København, DK
sep.	8. Fritz Willumsen	KO-3	København, DEN
sep.	22. August Suhr	KO-2	

1923:

mar.	15. Adolf Löfstrand	KO-1	Stockholm, SWE
mar.	22. Willy Spörl	KO-2	København, DK
apr.	15. Holmstrup	KO-2	Aarhus, DK
maj	17. Karl Jonsson	D-10	Stockholm, SWE
jul.	1. Chic Nelson	LTKO-3	København, DK

1924:

udaterede: Jack Taylor KO-3, Joe Morwitz KO-1, Soldier Jones L-8, Joe Skinner ND-8, Kid Brown W-8, Bob Holmes KO-3, K.O. Lenny KO-1, Harry Martone L-8, Goldie Smith W-10, Kid Reese W-4

		L-6	New York, NY
maj	23. Saylor Lee	LTKO-4	San Francisco, CA
	Battling Flynn	KO-1	Merrysville, CA
jun.	10. Battling Murray	KO-2	San Jose, CA
jun.	11. Charley Martino	KO-2	San Francisco, CA
jun.	17. Al Andrews	L-4	San Jose, CA
jun.	18. Johnny Burns	L-4	San Francisco, CA
jun.	24. Al Andrews	KO-1	San Jose, CA
jun.	25. Paul Dussek	KO-1	San Francisco, CA
jul.	4. George Smith	L-4	Sacramento, CA
jul.	9. Billy Gibbs	LKO-4	San Francisco, CA
jul.	18. Stanley Willis	D-4	San Francisco, CA
jul.	22. Al Andrews	D-4	San Jose, CA
jul.	29. Mason Griffin	L-4	San Jose, CA
nov.	8. Sammy Baker	LTKO-5	Brooklyn, NY

1925:

udaterede: Terry Brown KO-3, Hank Roberts KO-1

jun. 2.	Claire Bromeo	KO-3	San Jose, CA
jun. 10.	Frank Gavvy	L-4	San Francisco, CA
jul. 16.	Jack Doran	KO-3	San Jose, CA
jul. 28.	Speedy Sparks	LTKO-3	San Jose, CA
okt. 8.	George Baruch	LTKO-4	San Rafael,

1926:

maj 18.	Cordt Andersen	LTKO-3	København, DK
okt. 29.	Chic Nelson	L-4	København, DK

1927:

feb. 18.	Carl Frederiksen	W-12	Lyngby, DK
jun. 11.	Elis Pettersson	L-4	Stockholm, SWE